ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΑΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΕΝ ΛΕΙΨΙΑ

Τόμος Β'. — *Συνδρομή, ἀρχομένη ἀπὸ 1. Ἰανουαρίου καὶ 1. Ἰουλίου ἑκάστου ἔτους, ἐξάμηνος μόνον καὶ προπληρωτέα: Πανταχοῦ φράγκ. χρ. 10 ἢ μάρκ. 8.* — **ΕΤΟΣ Β'.**

ΑΡΙΘΜ. 37. — **τῇ 1/13. Ἰουλίου 1886.**

ΓΟΥΣΤΑΥΟΣ ΕΪΧΤΑΛ.

Ὁ σεβαστὸς γέρων, πρὸς τὴν μνήμην τοῦ ὁποίου πάντοτε θὰ εὐγνωμονοῦσιν οἱ νεώτεροι Ἕλληνες, εἶχε συγκατατεθῆ κατὰ τὸ τελευταῖον τοῦ βίου του ἔτος, ὅτε ἀνεκινήθη ἐξ ἰδίας αὐτοῦ καὶ πάλιν ἀφορμῆς τὸ ζήτημα τῆς παγκοσμίου χρήσεως τῆς ἡμετέρας γλώσσης καὶ ἀντήλλαξε περὶ τούτου ὁ παλαιὸς τῆς φαεινῆς ταύτης ἰδέας εἰσηγητὴς σκέψεις τινὰς μετὰ φίλου τῆς „Κλειοῦς" συνεργάτου, νὰ παραχωρήσῃ αὐτῷ τὴν ἄδειαν τῆς δημοσιεύσεως τῆς εἰκόνος του διὰ τοῦ φύλλου τούτου. Μετ' ἀρχαϊκῆς ἀνέκαθεν γράφων ἡμερότητος καὶ μετριοφροσύνης ἀφελεῖς πάντοτε ἀντέτασσεν ἀντιρρήσεις εἰς τὴν φιλικὴν πρότασιν, ἐπέπρωτο δὲ νεκρὸν νὰ προφθάσῃ αὐτὸν ἡ ἐκτέλεσις τῆς τότε μελετηθείσης ὑπὲρ αὐτοῦ τιμητικῆς διαδηλώσεως, ὡς αὐτὸς ἀπεκάλει τὴν εὐγνώμονα μνείαν τῆς ἀκραιφνοῦς πρὸς τὴν πατρίδα μας συμπαθείας του.

* ἐν Nancy 1804, † ἐν Παρισίοις τῇ 9. Ἀπριλ. 1886.

Ὁ Γουσταῦος Ἔϊχταλ ἦτο κράτιστος ἑλληνιστὴς καὶ μετὰ πολλῆς ἀγάπης ἐνέκυψε μέχρι τέλους τοῦ μακροῦ βίου του εἰς τὴν μελέτην τῆς ἑλληνικῆς ἀρχαιότητος. Τῶν μελετῶν τούτων ἀγλαοὶ καρποὶ πρόκειται εἰς τοὺς φιλολογοῦντας διάφορα περὶ τῆς Ἑλληνικῆς παιδείας καὶ φιλοσοφίας ἔργα, ἀλλὰ τὸ συμπαθέστερον αὐτῶν χαρακτηριστικὸν εἶνε ἡ ὄντως κοσμοπολῖτις τοῦ ἀνδρὸς ἰδέα περὶ τῆς καθ' ἡμᾶς γλώσσης, ἣν ἐθεώρει ἐπαρκῆ καὶ καταλληλοτάτην πρὸς διεθνῆ χρῆσιν, ἐν ταῖς ἐπιστημονικαῖς βέβαια ἀνακοινώσεσιν. Ἡμεῖς, ἀποτεινόμενοι εἰς ὡρισμένην Ἀναγνωστῶν τάξιν, δὲν εἴμεθα ἱκανοὶ νὰ ἐκφέρωμεν οἱανδήποτε περὶ τοῦ ζητήματος γνώμην καὶ περιοριζόμεθα ἁπλῶς νὰ συστήσωμεν αὐτὴν την ἰδέαν ὡς φιλόκαλον ἐφεύρημα τοῦ γαλλικοῦ πνεύματος.

Τὸ θερμὸν ὑπὲρ ἡμῶν ἐνδιαφέρον τοῦ ἀνδρὸς δὲν ἐπεδεικνύετο ὡς νεκρὸν μόνον γράμμα ἐν βιβλίοις καὶ ἐπιστημονικαῖς πραγματείαις, ἀλλὰ κατὰ πᾶσαν περίστασιν καὶ ἀφορμήν, διότι ὁ εὐγενὴς Γάλλος παρηκολούθει σὺν τῇ φιλολογικῇ παρ' ἡμῖν κινήσει καὶ τὴν πολιτικὴν ὡς καὶ τὴν κοινωνικήν μας πρόοδον. Αὐτὸς εἶνε ὁ δραστήριος ἱδρυτὴς τοῦ ἐν Παρισίοις Συλλόγου πρὸς ἐμψύχωσιν τῶν Ἑλληνικῶν σπουδῶν καὶ ὁ ἀφανής, πολλάκις δὲ καὶ ἀνώνυμος ὑπὲρ ὑλικωτέρων ἐθνικῶν ἀναγκῶν χορηγός. Διότι ὁ Γουσταῦος Ἔϊχταλ ἔτυχε νὰ συνδέσῃ τὴν νεανικὴν δραστηριότητά του μὲ τὰς πρώτας περὶ πολιτικῆς ἀποκαταστάσεως προσπαθείας τῆς ἀναγεννωμένης Ἑλλάδος, καὶ εἰς ἐποχήν, ὅτε ὁ φιλελληνισμὸς ἦτο χαρακτηριστικὸν αἴσθημα πάσης εὐγενοῦς καρδίας, κατὰ τὰς πρώτας δηλ. δεκαετηρίδας τοῦ αἰῶνος, ἐπεσκέφθη τὴν Ἑλλάδα, διέτριψεν ἐπὶ δύο περίπου ἔτη παρ' ἡμῖν (1833—1835), εἰργάσθη ὑπὸ τοὺς τότε κυβερνήτας ὡς ἀνώτερος ὑπάλληλος, ἄμισθος ὅμως, καὶ ἀνεχώρησε μὴ εὑρὼν τὸ ἔδαφος κατάλληλον πρὸς καλλιεργίαν χρησιμωτάτων

σχεδίων, ὧν τὴν δυνατὴν ἐπιτυχίαν ἐματαίωσεν ἡ ἀντίδρασις τῶν ἔκτοτε χρονολογουμένων ἐπεισάκτων πολιτικῶν ἠθῶν.

Ἀλλ' ἔκτοτε δὲν ἔπαυσεν ὁ λόγιος Γαλάτης καὶ μακρόθεν νὰ τρέφῃ εἰλικρινῆ πρὸς τὴν Ἑλλάδα αἰσθήματα. Γνωρίσας τὰ πρῶτα πολιτικὰ βήματα ἡμῶν ἠσθάνετο τὸ ἄγνὸν ἐκεῖνο καὶ πολύτιμον ἐνδιαφέρον προστάτου, ὅςτις προηγεῖται εἰς παροχὴν πάσης ἐνθαρρύνσεως πρὸς τὸν εὐνοούμενον, πρῶτος δὲ πάλιν παραβλέπει τὰ παραπτώματα τοῦ βαθμηδὸν ἀνδριζομένου νεανίου. Καὶ ὡς τοιοῦτος προθύμως πάντοτε παρεῖχε τὰς πατρικὰς συμβουλάς του πρὸς τοὺς πλησιάζοντας αὐτὸν ὁμογενεῖς, ἐτίμα δὲ διὰ τῆς φιλίας του τοὺς ἐναρετωτέρους τῶν παρ' ἡμῖν λογίων, μεθ' ὧν πολλαχῶς συνειργάσθη καὶ διηνεκῶς συνεσκέπτετο περὶ παντὸς ἀφορῶντος τὴν κοινωνικὴν μόρφωσιν καὶ διανοητικὴν προκοπὴν τῆς πεφιλημένης αὐτῷ Ἑλλάδος.

ΠΕΡΙ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑΣ ΚΑΛΛΟΝΗΣ.

Δὲν ἔχομεν σκοπὸν διὰ τοῦ μικροῦ τούτου δοκιμίου νὰ ἱκανοποιήσωμεν ὅλας τὰς ἀπαιτήσεις, αἵτινες φυσικῶς γεννῶνται ἅμα ὡς ἀναγνώσῃ τις τὸν ἀνωτέρω τολμηρὸν τίτλον, οὐδὲ νὰ ἐξαντλήσωμεν θέμα, εἰς ὃ ἐξαντλεῖται ἡ ἀκάματος τῶν ποιητῶν φαντασία, ἀλλ' εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ζητοῦμεν συγγνώμην ἐκ μέρους τῶν φίλων ἀναγνωστριῶν, ἂν αἱ παρακατιὸν ἀνδρικαὶ παρατηρήσεις περὶ γυναικείας καλλονῆς δὲν συμφωνήσωσιν ἐν πᾶσι πρὸς τὴν ἤδη ἐσχηματισμένην ἐν τῷ ζητήματι τούτῳ γνώμην των. Δὲν θὰ παρασυρθῶμεν εἰς ὕμνους καὶ ἐγκώμια, οὐδὲ θὰ περιέλθωμεν εἰς ἔκστασιν, χάριν τῆς χρυσῆς κόμης, τῶν ὑγρῶν, ἢ τακερῶν ὀφθαλμῶν, τῶν ἁβρῶν ἢ λεπτοφυῶν μελῶν, τοῦ ῥαδινοῦ καὶ εὐλυγίστου ἀναστήματος τῆς δεῖνα περικαλλοῦς γυναικός, ἀλλὰ μᾶλλον, τὸν μανδύαν τοῦ περιηγητοῦ περιβεβλημένοι, θὰ ἐπιχειρήσωμεν νὰ ζωγραφήσωμεν δι' ὀλίγων γραμμῶν τὰς γυναῖκας καὶ τὸν βίον των κατὰ τὰς διαφόρους χώρας καὶ κατὰ τὰ διάφορα, ἔθνη, εἰς ἃ ἀνήκουσι.

Τὸ ὁμολογοῦμεν, ὅτι πρὸς τοῦτο ἀπαιτεῖται μακρὰ πεῖρα καὶ μελέτη, εἴμεθα ὅμως ἐκ τῶν προτέρων πεπεισμένοι, ὅτι πόρισμα τῆς πείρας ταύτης δὲν θὰ ἦνε ἄλλο, παρὰ ἡ ἀπόκτησις τῆς στερρᾶς πεποιθήσεως, ὅτι ἐν γένει αἱ γυναῖκες εἶνε φύλον εὐγενέστερον, καλλίτερον καὶ ἀγνότερον τοῦ ἀνδρικοῦ. Ἡμεῖς οἱ ἄνδρες, νὰ εἰπῶμεν τὴν ὀλήθειαν, εἰς οὐδὲν ἀξίζομεν — ἐξαιρουμένων φυσικῶς ἐκείνων, οἵτινες ἀναγινώσκουσι τὰς γραμμὰς ταύτας. Αἱ γυναῖκες ὅλου τοῦ πεπολιτισμένου κόσμου ἐμφοροῦνται ὑπὸ αὐταπαρνησίας, ἐπιχεούσης ἐπ' αὐτὰς τὴν αἴγλην τοῦ ἰδεώδους· ἡ γυνὴ τοῦ ξυλοτόμου τῆς Νορβηγίας καὶ ἡ Ἰνδή, ἥτις ἀγοράζεται ἀντὶ χρήματος ὑπὸ τοῦ εὐρωπαίου, ἔχουσι τὸ κοινὸν τοῦτο τῆς ψυχικῆς ὡραιότητος γνώρισμα, τὴν ἀνεξάντλητον ἐθελοθυσίαν καὶ αὐταπάρνησιν, ἕνεκεν τῆς ὁποίας βεβαίως ταῖς ἐδόθη καὶ τὸ γενικὸν ἐπίθετον τοῦ „ὡραίου φύλου" — διότι καλλονὴ πραγματικὴ εἰς πολλὰς χώρας οὐδεμία ὑπάρχει παρὰ ταῖς γυναιξίν. Ἀλλὰ καθὼς ὁ ἄνθρωπος δὲν ἐμπορεῖ νὰ τρέφεται ἀποκλειστικῶς δι' ἄρτου μόνον, οὕτω καὶ ὁ ἐραστὴς τοῦ κάλλους δὲν εἶνε δυνατὸν ν' ἀρκεσθῇ ἐπὶ τέλους εἰς μόνον τὸ κάλλος τῆς ψυχῆς, ἀλλ' ἐπιζητεῖ νὰ εὕρῃ μετ' αὐτοῦ συνηνωμένην καὶ τὴν σωματικὴν εὐμορφίαν. Τοῦτο λοιπὸν καὶ ἡμεῖς ἔχοντες πρὸ ὀφθαλμῶν λαμβάνομεν ἀνὰ χεῖρας τὴν ὁδοιπορικὴν βακτηρίαν καὶ περιηγούμεθα τὰς χώρας πρὸς εὕρεσιν τῆς καλλονῆς ἐκείνης, ἣν ἥ τε καρδία καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ θὰ στέψωσι διὰ τῆς δάφνης τῆς τελειότητος.

Καὶ κατὰ πρῶτον μεταβαίνομεν εἰς τὴν χώραν τῶν ὀνείρων καὶ τῶν ἡδέων ῥεμβασμῶν. Ἡ Ἰταλία ἐν γένει παρέχει πολλὰς ποικιλίας εἰς τὸν ἐπισκεπτόμενον αὐτὴν ξένον διότι ὑπάρχουσιν ἐν αὐτῇ τόποι, ὅπου παγόνει τις τὸν Ἰούνιον, καὶ ἄλλοι πάλιν, ὅπου τὸν Ἰανουάριον ἐπικρατεῖ ἀφρικανικὴ θερμότης. Ἑκάστη σχεδὸν ἐπαρχία κατοικεῖται πρὸς τούτοις καὶ ὑφ' ἑνὸς ὅλως διαφόρου πρὸς τοὺς γείτονας λαοῦ. Οἱ Πεδεμόντιοι διαφέρουσι τῶν ἀνδρῶν τῆς Τοσκάνας, οἱ Ῥωμαῖοι, τῶν Νεαπολιτανῶν καὶ οἱ κάτοικοι τῆς Καλαβρίας οὐδὲν ἔχουσι τὸ κοινὸν γνώρισμα πρὸς τοὺς Σικελούς. Ὅπως δὲ οἱ ἄνδρες, οὕτω καὶ αἱ γυναῖκες παρέχουσιν ὅλως διαφόρους καὶ ποικίλλοντας τύπους. Ἡ ἐκ Φλωρεντίας νεᾶνις ἔχει τὰ μέλη λεπτοφυέστατα, τὸ ἀνάστημα ῥαδινὸν καὶ τὸ πρόσωπον κίτρινον ὡς τὸ ἤλεκτρον πνευματῶδες καὶ συμπαθές, ἡ Νεαπολιτανὴ εἶνε εὐλύγιστος καὶ μελαγχροινή, ἡ Ῥωμαία συνδέει μετὰ τῆς καλλονῆς καὶ τὴν ψυχρότητα ἀγάλματος ἐκ μαρμάρου, ἡ Γενουηνσία εἶνε εὐκίνητος καὶ δραστηρία, ἐν ᾧ ἡ Λομβαρδὴ ὑπερέχει τῶν ἄλλων κατὰ τὴν θαυμασίαν συμμετρίαν τῶν ἁρμονικῶς ἀνεπτυγμένων μελῶν καὶ τῶν κλασικῶν χαρακτήρων της, οἵτινες ἀποπνέουσιν ἡδεῖαν σοβαρότητα. Τῶν γυναικῶν τούτων μόνον τὸ βάδισμα ἀρκεῖ νὰ μᾶς καταθέλξῃ, καὶ κρατεῖ πραγματικῶς τὰς αἰσθήσεις μας δεσμίας ἐπὶ πολὺν χρόνον, ἕως οὗ ἀπαλλαγῶμεν τῆς παροδικῆς νάρκης. Ὁ ψυχικὸς βίος τῶν ἰταλίδων — ὁμιλοῦμεν δ' ἐνταῦθα περὶ τῶν γυναικῶν τοῦ λαοῦ — εἶνε παιδαρώδης· ἓν χρυσοῦν κόσμημα, ἓν νέον ἔνδυμα, ἡ θερμὸν φίλημα, πολυφαγία, περίπατοι καὶ συχναὶ ἐπισκέψεις εἰς τὴν ἐκκλησίαν ἀποτελοῦσιν ὅλας τὰς ἀσχολίας καὶ φροντίδας τῶν γυναικῶν τούτων. Ἡ ὡραία των μορφή, τὸ μελαγχροινὸν χρῶμα, ἡ εὐγένεια τῶν κινήσεων, οἱ προκλητικοί των τρόποι μᾶς φαίνονται μετὰ μικρὸν ὡς κενόν τι περικάλυμμα, ὑφ' ὃ τρέφονται τὰ ἐλαττώματα τοῦ χαρακτῆρός των, ἡ ὠμότης τῆς καρδίας των, ἡ ἐπιπόλαιος φιληδονία, ὁ ψυχρὸς ὑπολογισμὸς εἰς ὅλα τὰ πράγματα, ἀφ' ὧν δύνανται νὰ πορισθῶσιν ὑλικὰς ὠφελείας. — Ὅσοι ξένοι συνεδέθησαν πρὸς ἰταλίδας διὰ γάμου κατὰ τὸ πλεῖστον δὲν ὑπῆρξαν εὐτυχεῖς, διότι ἡ ἰταλίς, συνειθισμένη, οὕτως εἰπεῖν, νὰ διάγῃ τὸν βίον της ἐπὶ τῆς ὁδοῦ, ἀγνοεῖ τὴν λέξιν „οἰκοκυροσύνη" τοὺς τέσσαρας τοίχους τοῦ οἰκήματός της θεωρεῖ ὡς καταφύγιον μόνον ἐν καιρῷ ψύχους καὶ βροχῆς καὶ οὐδὲν πλέον. Αἱ γυναῖκες τῆς Λομβαρδίας καὶ τῶν ἄλλων βορειοτέρων τῆς Ἰταλίας χωρῶν εἶνε ἐκ διαμέτρου ἀντίθετοι πρὸς τὰς Νεαπολιτανίδας, μεταξὺ δὲ τῶν ἄκρων τούτων ἀντιθέτων κεῖνται οἱ διάφοροι βαθμοὶ τοῦ κάλλους τῶν ἰταλίδων, αἱ πρῶται δὲ εἶνε ἄξιαι νὰ κληθῶσιν αἱ ὡραιότεραι γυναῖκες τῆς Ἰταλίας, διότι πρὸς τὰ σωματικὰ πλεονεκτήματα συνενοῦσι καὶ εὐγένειαν ψυχῆς, καὶ ἀνεπτυγμένα αἰσθήματα καὶ πολλὴν νοημοσύνην. Αἱ γυναῖκες τῶν ἀνωτέρων τάξεων ἔχουσι τὰς ἐθνικὰς ταύτας ἰδιορρυθμίας λεπτοτέρας καὶ σχεδὸν ἀφανεῖς — τὸ κάλλος των εἶνε μᾶλλον πνευματοποιημένον, παρὰ τὸ τῶν ἀδελφῶν των ἐκ τοῦ

λαοῦ, ἐνέχει ὅμως ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον νοσηράν τινα ἐπίχρωσιν.

Ἐγκαταλείπομεν ἤδη τὴν Ἰταλίαν καὶ ἐπισκεπτόμεθα τὴν χώραν τῶν φλογερῶν οἴνων καὶ τῶν ᾀσμάτων, τὴν Ἱσπανίαν. Ἐνταῦθα τὸ κάλλος τῶν γυναικῶν ἔχει πρωτοτυπίαν τινὰ καὶ διαφέρει πολὺ τοῦ τῶν Ἰταλίδων καὶ Γαλλίδων. Ἡ ἱσπανὶς τῶν τάξεων τοῦ λαοῦ ἔχει μᾶλλον εὔρωστον καὶ ἁβρὸν τὸ σῶμα, τὸ δὲ πρόσωπόν της διακρίνεται διὰ τοῦ χαμηλοῦ καὶ πλατέος μετώπου, τῶν μελανῶν καὶ ὠσεὶ σκιαζομένων ὀφθαλμῶν, τῆς εὐθείας, ὡς ἐπὶ τὸ πολύ, καὶ πρὸς τὰ κάτω εὐρυνομένης ῥινός, τῆς ἰσχυρᾶς σιαγόνος καὶ τῶν σφριγώντων χειλέων της. Ἡ ἱσπανὶς εἶνε σοβαρωτέρα καὶ περιπαθεστέρα τῆς ἰταλίδος. Ὁ ἔρως καὶ τὸ μῖσός της ἐξ ἴσου ὑπερβαίνει πᾶν ὅριον, διότι δύναται ἀφ' ἑνὸς ν' ἀγαπήσῃ τινὰ πιστῶς καὶ χάριν αὐτοῦ ν' ἀποθάνῃ ἐν ἀνάγκῃ, ἀλλ' ἀφ' ἑτέρου ἡ παραμικρὰ ἀφορμὴ ἀρκεῖ νὰ μετατρέψῃ τὸν φλογερόν της ἔρωτα εἰς ἀκάθεκτον καὶ θανατηφόρον μῖσος. Ὁ χαρακτὴρ τῆς ἱσπανίδος εἶνε ὅλως ἀπροσδιόριστος· εἶνε τίγρις καὶ ἀρνίον συγχρόνως, ἔχει ἡρωϊκὴν εὐτολμίαν καὶ ὑποβάλλεται ἠλιθίως εἰς τὴν δουλείαν, ἐργάζεται ἀντὶ δέκα ἄλλων καὶ ἐν τούτοις εἶνε ὀκνηρὰ καὶ νωχελὴς κατὰ τὰς διαφόρους περιστάσεις. Τὸ φαινόμενον τοῦτο εἶνε ἀποτετυπωμένον καὶ ἐπὶ τῆς ἐξωτερικῆς της ὄψεως, παρέχον εἰς αὐτὴν μυστηριώδη καὶ αἰνιγματώδη τινὰ χαρακτῆρα, οὗ παντελῶς στερεῖται ἡ ἰταλίς.

Καθὼς δὲ ἡ τελευταία αὕτη, οὕτω καὶ ἡ ἱσπανὶς εἶνε διδασκάλισσα τοῦ βαδίσματος καὶ ἀληθὴς ἐνσάρκωσις τῆς χάριτος περὶ τὰς κινήσεις, ἔχει δὲ πρὸς τούτοις αὕτη καὶ ἓν ἰδιαίτερον εἶδος φιλαρεσκείας περὶ τὴν στάσιν τῶν ὤμων της, ὅταν ἐξέρχηται εἰς τὸν περίπατον καὶ κινῇ αὐτοὺς ἰδιορρύθμως καὶ χαριέντως ὑπὸ τὴν μαντίλλαν. Ἐν τῇ οἰκίᾳ της βεβαίως ἐξαφανίζεται πᾶν ἴχνος ποιήσεως, πᾶσα ῥωμαντικὴ χροιὰ — μᾶς ἐνθυμίζει δ' ἐνταῦθα ἡ ὡραία Ἀνδαλουσιανὴ τὴν γαλῆν ἐξηπλωμένην ἀπέναντι τοῦ ἡλίου. Ὀκνηρία, ἀδιαφορία, νωχέλεια — τέρατα ἐνεδρεύοντα εἰς τὰ μύχια τῆς καρδίας τῆς Ἱσπανίδος — τὴν κατέχουσι διηνεκῶς καὶ τὴν καθιστῶσιν ἱκανὴν πρὸς πᾶν ἄλλο, παρὰ πρὸς διεύθυνσιν οἴκου καὶ ἀνατροφὴν τέκνων. Γενικῶς ὀλίγα ἔμαθεν, ἔτι δ' ὀλιγώτερα γνωρίζει ἐξ ὅσων ἔμαθε, καὶ ὀλίγιστα ἐννοεῖ ἐκ τῶν χρεῶν καὶ τῶν καθηκόντων τῆς οἰκοδεσποίνης. Τὸ πολὺ πολὺ κατορθόνει νὰ πλέξῃ τρίχαπτα, νὰ βράσῃ ὀλίγην σοκολάταν, ἢ να παραγεμίσῃ διὰ κρέατος ἓν κρόμμυον, ἀφ' ἑτέρου δὲ αἱ ἐκκλησιαστικαὶ ἐπισκέψεις τόσον ἀπορροφῶσι τὸν λοιπὸν βίον της, ὥςτε μόλις κατορθόνει ἐνίοτε νὰ δειχθῇ εἰς τοὺς περιπάτους, καὶ τὰς ταυρομαχίας καὶ νὰ ἐπιδείξῃ ἀόριστά τινα αἰσθήματα φλογερᾶς φιλοπατρίας.

Ἐξακολουθοῦμεν ἤδη τὴν ὁδοιπορίαν μας ὑπεράνω τῶν τεραστίων καὶ βραχωδῶν Πυρηναίων, ὅπου συναντῶμεν οὐχὶ μὲν ὡραίας, μελαγχροινὰς ὄμως καὶ ἰσχνὰς γυναῖκας μὲ ὀστεώδη πρόςωπα, φανατικὰ βλέμματα καὶ νευρώδη σώματα, καὶ κατερχόμεθα εἰς τὰ εὐθαλῆ πεδία τῆς νοτίου Γαλλίας.

Τὰ Πυρηναῖα εἶνε στενὴ σειρὰ ὀρέων καὶ διὰ νὰ τὰ διαβῶμεν, δὲν χρειαζόμεθα πολὺν χρόνον, ἐν τούτοις ὅμως πόσον διαφέρουσιν ἀπ' ἀλλήλων αἱ γυναῖκες ἔνθεν καὶ ἔνθεν αὐτῶν! Ἐν Γαλλίᾳ νομίζομεν, ὅτι εὑρισκόμεθα ἐν χώρᾳ ἥτις δύο ὁλοκλήρους αἰῶνας ἐπροόδευσεν εἰς τὸν πολιτισμὸν περισσότερον τῆς Ἱσπανίας. Πόσον εἶνε ἀλλοῖος ὁ κόσμος κατὰ τὴν πνευματικὴν αὐτοῦ ἀνάπτυξιν! Πόσον ζωηρὰ βλέμματα ῥίπτουσι γύρω των ἐδῶ αἱ γυναῖκες! Καὶ πόσην νοημοσύνην καὶ εὐφυΐαν ἐνέχουσι τὰ βλέμματά των ταῦτα! Καὶ ναὶ μὲν συμμέτρως ὡραῖαι δὲν δύνανται νὰ κληθῶσι καὶ αἱ γυναῖκες τῆς Βαϊόνης, τῆς Τολώσης, τοῦ Μομπελλιέρου καὶ τῆς Νίμης, διότι τὸ σῶμό των εἶνε μᾶλλον κομψόν, παρὰ εὐμέγεθες καὶ ῥωμαλέον, ἡ χροιά των εἶνε πάρα πολὺ μελαμβαφής, γενικῶς ὅμως οἱ μεγάλοι των καὶ ἡδυπαθεῖς ὀφθαλμοὶ προδίδουσι ψυχὴν φλογεράν, εὔτολμον καὶ πλήρη εὐγενῶν αἰσθημάτων, ἡ ῥὶς των εἶνε λεπτή, τὸ μέτωπον ὑψηλὸν καὶ τὸ στόμα ἀξιέραστον καὶ εὔγλωττον, καὶ ὅταν ἀκόμη δὲν ὁμιλῇ. Αἱ γυναῖκες ἐδῶ ἐνδύονται κομψοπρεπῶς καὶ καθαρίως, παρ' ὅλην δὲ τὴν σπουδὴν καὶ ἔμφυτον ταχύτητα αἱ κινήσεις των ἔχουσι πολλὴν χάριν, προδίδουσι μίαν εὐάρεστον καὶ λεπτὴν φιλαρέσκειαν, εἰς δὲ τὴν συναναστροφὴν πᾶσαι αἱ γυναῖκες, αἱ καὶ εἰς τὰς κατωτάτας μάλιστα τάξεις τοῦ λαοῦ ἀνήκουσαι, εἶνε ἑτοιμόλογοι καὶ εὐφυεῖς· οὐδέποτε στενοχωροῦσι τὸν ἀκροατήν, εἶνε πλήρεις πρωτοτύπων ἰδεῶν, σφριγώσης ζωῆς καὶ συγχρόνως συνεταὶ καὶ μετριόφρονες.

Ἐφ' ὅσον προχωροῦμεν πρὸς βορρᾶν, ἀπαντῶμεν ὁλονὲν ἠρεμωτέρας, μᾶλλον πρακτικάς, φιλοπόνους καὶ οἰκονόμους τὰς γαλλίδας. Ἡ χροιὰ τοῦ προςώπου των γίνεται βαθμηδὸν λευκοτέρα, τὰ μέλη στρογγυλότερα καὶ εὐσαρκώτερα καὶ μεγαλοπρεπέστερον τὸ ἀνάστημα. Νοημοσύνην διαβλέπομεν εἰς ὅλα τὰ πρόςωπα, τὸ καθαρὸν καὶ οὐχὶ λίαν ὑψηλὸν μέτωπον μαρτυρεῖ σύνοιαν καὶ τὰ σφριγῶντα χείλη φαίνονται δορυφόροι τῆς εὐγλωττίας καὶ ἐρασμιότητος τῶν θελκτικωτάτων τούτων πλασμάτων. Ἡ ῥὶς ἀμβλύνεται σμικρὸν καὶ ἡ βοστρυχώδης κόμη γίνεται σπανιωτέρα, οἱ ὀφθαλμοὶ ἔχουσιν ἔκφρασιν ἰταμότητος καὶ ποιᾶς τινος, ἐπιτραπήτω ἡμῖν ἡ λέξις, ἀναιδείας, ἀλλὰ ἡ ἰδιότης αὕτη τοῦ αἰσθητηρίου τούτου ὀργάνου δὲν μᾶς δίδει τὸ δικαίωμα νὰ τὰς ὑποθέσωμεν ὀλιγώτερον ἐναρέτους. Ὑπάρχει καὶ παρ' ἡμῖν, τοῖς Ἀνατολίταις, διαδεδομένη ἡ πρόληψις, ὅτι ὅλαι γενικῶς αἱ γαλλίδες εἶνε ἐπιπόλαιαι καὶ διεφθαρμέναι. Οὐδὲν τούτου ψευδέστερον. Ἀπ' ἐναντίας μάλιστα, ὅλοι οἱ πραγματικῶς γνωρίσαντες τὸν βίον τῶν γάλλων χωρικῶν ὁμολογοῦσιν, ὅτι αἱ γυναῖκές των εἶνε πισταὶ καὶ ἐνάρετοι εἰς τον ὕπατον βαθμόν, ὡς σύζυγοι δὲ εἶνε ἀξιοθαύμαστοι διὰ τὴν ἀφοσίωσιν καὶ αὐταπάρνησίν των χάριν τῆς εὐτυχίας τῆς οἰκογενειακῆς ἑστίας. Οἱ Παρίσιοι δὲν εἶνε ὅλη ἡ Γαλλία, πᾶν δ' ὅ,τι ἐκεῖ κακὸν καὶ ἐφθαρμένον ἐκφύεται δὲν ἀποτελεῖ τὸν κανόνα, ἀλλὰ μᾶλλον τὴν ἐξαίρεσιν, ἧς μέγα μέρος ἀντιπροςωπεύεται ὑπὸ γυναικῶν ὁρμωμένων ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ, ὅπου ἕνεκα τοῦ κακοῦ των ὀνόματος δὲν δύνανται πλέον νὰ ζήσωσι.

(ἕπεται συνέχεια.)

ΟΙ ΨΕΥΔΟΙΑΤΡΟΙ ΚΑΙ Η ΦΙΛΟΠΟΣΙΑ.

Ἡ γηραιὰ Ἀνατολὴ δὲν εἶνε ὁ μόνος τόπος, ὅπου τρέφονται οἱ ἀγύρται καὶ ὅπου οἱ ὕποπτα ἐπαγγέλματα πολλάκις μετερχόμενοι ψευδοϊατροὶ εὑρίσκουσιν ἔδαφος, ἐφ' οὗ τὰ ἀγυρτεύματά των ν' ἀναδίδωσι μυριοπλασίους καρποὺς ἐπ' ὠφελείᾳ τοῦ βαλαντίου των καὶ ἐπὶ βλάβῃ ἀνεπανορθώτῳ τῶν εὐπίστων καὶ πολλάκις ἀμαθῶν ἀσθενῶν των. Καὶ

Η ΚΟΛΥΜΒΗΤΙΚΗ ΕΝ ΒΕΝΕΤΙΑ.

Εἰκὼν τοῦ Κράν.

αὐτὴ ἡ σοφὴ λεγομένη Εὐρώπη, τὸ δὲ περιεργότερον καὶ αὐτὴ ἡ σοφωτάτη Γερμανία, ὅπου οὐδεὶς κάτοικος ὑπάρχει μὴ τυχὼν ἀρκούσης παιδεύσεως, ὅπως διακρίνῃ τὴν ἀληθῆ ἐπιστήμην τῆς ἀγυρτείας, θερμαίνει καὶ ζωογονεῖ εἰς τοὺς κόλπους της, δαπάναις τῶν ἄπλουστέρων, πολυαρίθμους τοιούτους ἰατροφιλοσόφους, ὑποσχομένους διὰ μαγικῶν φαρμάκων καὶ πανακειῶν μυστηριωδῶν ἀπαλλαγὴν ἀπὸ πάσης νόσου καὶ πάσης μαλακίας, ἰδίᾳ δὲ ἀπὸ τοῦ πάθους τῆς φιλοποσίας. Καθὼς πολλὰ τῶν κακὴν ἐχόντων φήμην νοσημάτων, ἐκείνων δηλαδὴ ὧν ἡ θεραπεία συνδέεται πρὸς δυσκολίας καὶ στερήσεις ἐκ μέρους τοῦ ἀσθενοῦς καὶ ὧν ἡ ἴασις πάντοτε εἶνε ἀμφίβολος ἢ ἀπαιτεῖ πολλοῦ χρόνου δαπάνην καὶ ὑπομονὴν ὑπερβαίνουσαν τὸ σύνηθες μέτρον, οὕτω καὶ ἡ φιλοποσία παρέχει εἰς τοὺς ψευδοϊατρους πάντα τὰ ἐχέγγυα πρὸς ἐπιτυχῆ ἐφαρμογὴν τῶν ἀγυρτειῶν καὶ τῶν ψευδῶν των ὑποσχέσεων. Ἐν ἑκάστῃ ἐφημερίδι εὑρίσκει τις ἀπειραρίθμους ἀγγελίας ὑπὸ τοὺς ἑξῆς ὡς ἔγγιστα τύπους: „Ἀδάπανος θεραπεία τῆς φιλοποσίας“ — „Πῶς θεραπεύονται οἱ φιλοπόται“ — „Ἀσφαλὴς ἴασις τῆς οἰνοφλυγίας“ κλπ.

Ὡς δὲ μανθάνομεν ἔκ τινος βιβλίου περὶ τῶν ψευδοεπιστημόνων τούτων τὸ ἐπάγγελμά των τοῦτο ἀποφέρει εἰς τοὺς πλείστους ἐξ αὐτῶν ἐτησίως ὑπέρογκα κέρδη, εἷς μάλιστα, λέγεται ἐν αὐτῷ, ἐκέρδησεν ἐντὸς ἔτους ὑπὲρ τὰς 350,000 φράγκων!

Τὰ μυθώδη ταῦτα εἰςοδήματα δὲν πρέπει ν' ἀπορῶμεν ἂν ἔχωσιν οἱ ἄνθρωποι οὗτοι, οἱ διὰ τόσης δεξιότητος πεποικισμένοι εἰς τὸ νὰ προςελκύωσι καὶ νὰ ἐκμεταλλεύωνται τοὺς ἔχοντας ἀνάγκην βοηθείας, ἀρκεῖ μόνον τὴν συμπεριφορὰν καὶ τὴν διαγωγήν των νὰ παραβάλωμεν πρὸς τὴν τῶν εὐσυνειδήτων καὶ αὐστηρῶν ἰατρῶν. Ἂν ἄνθρωπός τις, ἔκδοτος εἰς τὸ πάθος τῆς μέθης, ζητήσῃ συμβουλήν τινα ἰατρικὴν παρά τινος τῶν τελευταίων τούτων, θὰ λάβῃ μὲν παρ' αὐτοῦ ἐλπίδας πρὸς βελτίωσιν τοῦ πάθους, οὐχὶ ὅμως καὶ τὴν βεβαίωσιν περὶ ἐντελοῦς ἰάσεως, ἥτις ἐξαρτᾶται οὐχὶ ἐκ τῶν ἰατρικῶν συνταγῶν καὶ προτροπῶν, ἀλλὰ ἐκ μόνης τῆς στερρᾶς θελήσεως, τοῦ χαρακτῆρος τοῦ πάσχοντος καὶ ἐξ ἄλλων περιστάσεων, εἰς ἃς οὗτος ὑπόκειται. Ὅλως διάφορος εἶνε ἡ ἐν τοιαύτῃ περιστάσει διαγωγὴ τοῦ ψευδοϊατροῦ. Ἡ ὑπόσχεσις ὅτι θεραπεύει δωρεὰν καὶ ἀσφαλῶς, ἡ αἴτησις μικροῦ τινος μόνον χρηματικοῦ ποσοῦ διὰ τὰ φάρμακα, ἡ ἁπλῆ καὶ οὐχὶ μακροχρόνιος δίαιτα, ἡ αὐστηρὰ ἐχεμύθεια καὶ μυστικότης καὶ ἡ ἐντελὴς ἴασις χωρὶς μάλιστα νὰ τὸ γνωρίζῃ κἂν ὁ πάσχων, ὅλα ταῦτα τὰ ἀγαθὰ προςελκύουσι τοὺς ἔχοντας ἀνάγκην καὶ πρὸ πάντων τοὺς συγγενεῖς καὶ τὰς γυναῖκας τῶν πασχόντων. Φοβεραὶ καὶ φρίκην ἐμποιοῦσαι περιγραφαὶ τῶν ἀπαισίων συνεπειῶν τοῦ πάθους ἀναγκάζουσι τοὺς δυςτυχεῖς εἰς εὐπείθειαν καὶ ἐθελοθυσίαν, πολυπληθεῖς ἀποδείξεις καὶ πιστοποιητικὰ ἐκ μέρους δῆθεν ἰαθέντων μαρτυροῦσι τὴν καλὴν ἔκβασιν τῆς θεραπευτικῆς των μεθόδου, τοῦτο δὲ ἀρκεῖ εἰς τὸ νὰ πεισθῶσιν οἱ πάσχοντες, ὅπως χάριν δοκιμῆς ὑποβληθῶσιν εἰς αὐτήν, ἥτις ἐνίοτε ἐπί τινα χρόνον ἐφαρμόζεται καλῶς καὶ παρέχει ἀφορμὴν νὰ δοθῶσι νέα πιστοποιητικά. Ἀλλ' αἱ ἀποτυχίαι καὶ οἱ ὑποτροπιασμοὶ ἀποκρύπτονται, διότι οὐδεὶς θέλει νὰ ὁμολογήσῃ, ὅτι ἐξ ἰδίας ἐνοχῆς ἀπέτυχε, ἔτι δὲ περισσότερον δὲν θέλει νὰ καταστήσῃ τοῦτο δημοσίᾳ γνωστόν. Ἐκτὸς τούτου οἱ πονηροὶ οὗτοι ἄνθρωποι ἔχουσι καὶ τὸ θράσος εἰς τὰς δι' ἰατρικῶν ἐκφράσεων καὶ ὅρων παραγεμισμένας ἀγγελίας των ν' ἀναφέρωσιν ὁλόκληρον στρατιὰν νοσωδῶν μεταβολῶν τῶν ὀργάνων κτλ., νὰ ἀπαριθμῶσιν οὐκ ὀλίγας ἀνιάτους συνεπείας ἐρριζωμένης ἢ πολὺ ἀργὰ ὑποβληθείσης εἰς θεραπείαν φιλοποσίας, ὥςτε σπανίως ἢ μᾶλλον οὐδέποτε δύναταί τις νὰ τοὺς καταδικάσῃ, ὅτι δὲν ἐτήρησαν τὴν ὑπόσχεσίν των!

Ἡ ἄλλη ἐπαγγελία, ὅτι ἡ νοσηλεία θὰ γίνῃ ἀποτελεσματικῶς χωρὶς μάλιστα νὰ τὸ γνωρίζῃ, οὐδὲ νὰ τὸ θέλῃ κἂν ὁ φιλοπότης, δὲν πρέπει νὰ ἐξηγηθῇ κατὰ λέξιν. Αὐτὸ θὰ ἦτον ἐντελῶς ἀδύνατον, ἀφ' οὗ ὁ πάσχων εἶνε ἠναγκασμένος νὰ λάβῃ συνήθως λίαν πικρὰ καταπότια. Ἀπ' ἐναντίας μάλιστα οἱ ἐπιχειροῦντες νὰ θεραπεύσωσι φιλοπότην τινὰ ἐν ἀγνοίᾳ του καταφεύγουσι πρός τινα τῶν καλῶν του φίλων, ὅςτις „σοβαρῶς καὶ εἰλικρινῶς“ τὸν συμβουλεύει νὰ πίῃ τὸ διδόμενον φάρμακον λέγων, ὅτι εἶνε καλὸν κατά τινος ἄλλου νοσήματος, „πράγματος οὐχὶ σπανίου εἰς τοὺς ἐκδότους εἰς τὴν μέθην“. Περὶ τοῦ θεραπευτικοῦ τούτου τρόπου μάλιστα ἐγράφησαν καὶ ἐδημοσιεύθησαν πολλὰ βιβλία, ἐν δ' ἐκ τούτων, ἐν ᾧ ὑπάρχει περιγραφὴ τῶν κακῶν συνεπειῶν καὶ τῆς ἀσφαλοῦς ἰάσεως τῶν νοσημάτων τούτων, φέρει τὸν ἑξῆς τίτλον: „Ὁδηγίαι πρὸς χρῆσιν τῶν ἀπὸ τοῦ 1870 περιφήμων ῥιζικῶν φαρμάκων, δι' ὧν τῇ βοηθείᾳ τοῦ Θεοῦ πολλοὶ ἄνθρωποι ἀνέκτησαν τὴν ὑγίειάν των.“

Τὰ πλεῖστα τῶν νομιζομένων τούτων ἀντιμεθυστικῶν μέσων, τὰ ὁποῖα ἔχουσιν ἐντολὴν ν' ἀπαλλάξωσι τὸν πάσχοντα οὐχὶ μόνον ἀπὸ τῶν συνεπειῶν τῆς νόσου του, ἀλλὰ καὶ νὰ τὸν ἀφαιρέσωσι πᾶσαν ὄρεξιν καὶ ἐπιθυμίαν τοῦ πίνειν εἰς τὸ ἑξῆς, συντίθενται ἐκ τῆς λίαν πικρᾶς ῥίζης τῆς γεντιανῆς, ἥτις δίδεται ἐν εἴδει κόνεως ἐντὸς τοῦ τείου ἢ ἐν μορφῇ καταποτίων. Τὸ βότανον τοῦτο εἶνε ἐφθηνότατον καὶ πωλούμενον ἀποφέρει μέγα κέρδος εἰς τοὺς ἀγύρτας. Ἡ γεντιανὴ φυσικῶς δὲν ἔχει τὴν ἱκανότητα νὰ ἐξάσκησῃ τὰς ἐνεργείας, ἃς ὑπόσχονται οἱ δόλιοι οὗτοι ψευδεπιστήμονες, τοὐλάχιστον ὅμως δὲν εἶνε τόσον βλαβερὸν καὶ ἐπικίνδυνον, ὅσον τὰ πλεῖστα τῶν ἄλλων μυστηριωδῶν φαρμάκων, ἅτινα συνοδεύονται ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ὑπὸ ναυτίας καὶ ἐμετοῦ, συχνάκις καυτηριάζουσι τὰς παρειὰς τοῦ στομάχου καὶ ἐξασθενοῦσι τὴν καρδιακὴν ἐνέργειαν.

Ἡ φιλοποσία δὲν πρέπει νὰ θεωρῆται ὡς κακός τις δαίμων, ὃν ν' ἀποδιώξωμεν τοῦ θύματος δι' ἐξορκισμῶν ἢ νὰ θανατώσωμεν ἐν αὐτῷ διὰ ἰατρικῶν φαρμάκων, ἀλλ' ὁ φιλοπότης εἶνε ἄνθρωπος ἀσθενής, ὅςτις ἀπαράλλακτα ὡς καὶ οἱ ἄλλοι ἀσθενεῖς πρέπει νὰ θεραπευθῇ συμφώνως πρὸς τὰς ἀτομικάς του σχέσεις, ἀναλόγως πρὸς τὰ αἴτια τοῦ πάθους καὶ τὰς συνεπείας, ἃς ἐπροκάλεσε τοῦτο ἐπ' αὐτοῦ, τούτου δ' ἕνεκεν μόνον ὁ εἰδήμων δύναται νὰ τὸν θεραπεύσῃ ὀρθῶς καὶ ἀναμαρτήτως, ἀφ' οὗ πρότερον ἀκριβῶς μελετήσῃ μίαν ἑκάστην περίπτωσιν καὶ γνωρίσῃ καλῶς τὸν ἀτομικὸν τοῦ πάσχοντος χαρακτῆρα. Ἀλλ' ἐκτὸς τούτου δὲν πρέπει νὰ λησμονῶμεν, ὅτι ἡ φιλοποσία συγκαταλέγεται μεταξὺ τῶν νοσημάτων ἐκείνων, ἀφ' ὧν οἱ ἄνθρωποι καλλίτερον καὶ εὐκολώτερον εἶνε νὰ προφυλάσσωνται, οὐχὶ δὲ καὶ νὰ θεραπεύωνται παροδικῶς, διότι οἱ ἐξ αὐτῆς τοῦ τε σώματος καὶ τοῦ πνεύματος κίνδυνοι εἶνε πλεῖστοι καὶ μεγάλοι, ἡ θεραπεία της εἶνε δυςκολωτάτη, ἐπισφαλὴς καὶ ἀβεβαία, ἀπαιτεῖ δ' ἐκτὸς τῆς ἰατρικῆς πείρας καὶ ἠθικὴν διαπαιδαγώγησιν, δι' ἧς ὁ πάσχων σὺν τῷ χρόνῳ νὰ ἐθισθῇ εἰς τὴν ἐγκράτειαν, τὴν τάξιν καὶ τὴν φιλεργίαν.

Η ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΗ ΕΚΘΕΣΙΣ ΤΩΝ ΤΕΧΝΩΝ ΕΝ ΒΕΡΟΛΙΝΩ.

(συνέχεια).

Εἰς την σπουδαιότητα καὶ ἐξωτερικὴν μεγαλοπρέπειαν τῆς καλλιτεχνικῆς ταύτης Ἐκθέσεως καὶ ἑορτῆς ἐπέθηκε τὴν κορωνίδα καὶ γεγονός τι, ἱστορικὴν ἔχον τὴν σημασίαν καὶ προκαλέσαν αὖθις σφοδρὰς ἐκρήξεις θαυμασμοῦ καὶ χαρᾶς ἐκ μέρους τῶν Γερμανῶν. Ὁ Αὐτοκράτωρ τῆς Γερμανίας, ὡς πάτρων καὶ προστάτης τῆς Ἐκθέσεως, ὁ πρίγκηψ διάδοχος, ὡς ἐπίτιμος πρόεδρος αὐτῆς, καὶ ὁ ἐπὶ τῆς παιδείας ὑπουργός, ὁ ἀκάματος καὶ νουνεχὴς φὸν Γκόσλερ ἐνεφανίσθησαν τῇ 23. Μαΐου ἐν μεγάλῃ πομπῇ, ὅπως παραστῶσιν εἰς τὴν ἐπίσημον ἔναρξιν τῆς ἑορτῆς. Ἐν τοῖς ἐναρκτηρίοις λόγοις τῶν δύο ἐπισημοτάτων ἀντιπροςώπων τῆς γερμανικῆς αὐτοκρατορικῆς οἰκογενείας λαμπρῶς διεφαίνετο ἐπικρατοῦσα ἡ ἀνάμνησις τοῦ μεγάλου ἱδρυτοῦ τῶν ἐν Βερολίνῳ καλλιτεχνικῶν ἐκθέσεων, σὺν τῇ ἀναμνήσει δὲ ταύτῃ ἐξέφρασαν συγχρόνως καὶ τὴν χαράν, ὅτι εἶχον τὴν εὐτυχίαν μετὰ πάροδον ἑνὸς ὁλοκλήρου αἰῶνος νὰ θέσωσι μνημεῖον ἄξιον τοῦ ἔργου τοῦ μεγάλου ἡγεμόνος καὶ τὸ ἐπ' αὐτοῖς νὰ συντελέσωσιν εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τῆς καλλιτεχνίας ἐν Βερολίνῳ. Καθ' ὅλα τὰ φαινόμενα, ὁ Αὐτοκράτωρ ἔλαβεν ἐνεργὸν μέρος εἰς τοὺς ἐναρκτηρίους λόγους ἐκ στιγμιαίας παρορμήσεως τῆς ψυχῆς του, οἱ λόγοι του ὅμως οὐχ ἧττον μεγάλην ἐντύπωσιν ἐπροξένησαν εἰς τοὺς ἀκροατάς του.

Μεγαλοπρεπεστάτη ὑπῆρξεν ἡ γενομένη εἰς τὸν Αὐτοκράτορα ὑποδοχή, ὅτε παρὰ τὸ πλευρὸν τῆς ἀρχιδουκίσσης τῆς Βάδης ἐνεφανίσθη εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν τοῦ κτιρίου τῆς Ἐκθέσεως. Ἐκτὸς τοῦ πρίγκηπος διαδόχου καὶ τῆς συζύγου του καὶ τῶν πριγκηπισσῶν Βικτωρίας, Λουΐζης καὶ Μαργαρίτας, ἐκτὸς τοῦ πρίγκηπος διαδόχου τοῦ Σάξεν-Μαϊνιγκεν μετὰ τῆς συζύγου του καὶ τῆς πριγκηπίσσης Χόενζόλλερν ἀνέμενον τὸν Αὐτοκράτορα ἐν τῇ στοᾷ οἱ ἀντιπρόςωποι τῆς Αὐστροουγγαρίας, τῆς Ἀγγλίας, τῆς Ῥωσσίας, τοῦ Βελγίου καὶ τῆς Ἱσπανίας, τὸ προεδρεῖον τοῦ Γερμανικοῦ Κοινοβουλίου καὶ τῆς πρωσσικῆς Βουλῆς, οἱ ἀνώτατοι λειτουργοὶ τοῦ κράτους, οἱ ἀντιπρόςωποι τῆς πόλεως καὶ οἱ ἐπισημότεροι θεράποντες τῆς τέχνης καὶ τῆς ἐπιστήμης, οἵτινες μονίμως διατρίβουσιν ἐν τῇ γερμανικῇ πρωτευούσῃ.

Καὶ πρῶτος, ἅμα ἀφικομένου τοῦ γηραιοῦ Μονάρχου, ἔλαβε τὸν λόγον ὁ διάδοχος τοῦ θρόνου καὶ ἐκφράσας πρῶτον τὴν εὐγνωμοσύνην του ἐπὶ τῇ εὐμενείᾳ, μεθ' ἧς ὀγηραιὸς πατήρ του ἀπεδέχθη τὴν προστασίαν τῆς ἐπιχειρήσεως, εὐφήμως ἐμνημόνευσε κατόπιν καὶ τὸν πρῶτον τῶν βερολιναίων καλλιτεχνικῶν ἐκθέσεων ἱδρυτὴν καὶ πάτρωνα, τὸν μέγαν Φρειδερῖκον. „Καὶ ἡ Ἔκθεσις τῆς Ἀκαδημίας τῶν Τεχνῶν εἶπε, ἧς τὰ ἐγκαίνια ὑπὸ τὴν εὐμενῆ τῆς Ὑμ. Μεγαλειότητος προστασίαν γίνονται σήμερον, ἀπήλαυσε τὴν βασιλικὴν χάριν καὶ εἰς προηγουμένους χρόνους. Εἶνε ἡ αὐτή, ἥτις πρὸ ἑκατὸν ἐτῶν ἱδρύθη ὑπὸ τοῦ ἐνδόξου Φρειδερίκου τοῦ μεγάλου· αὐτὴν ἑορτάζομεν σήμερον καὶ τοῦτο ποιοῦντες ἔχομεν τὴν συναίσθησιν, ὅτι ὁ σπόρος, ὃν ἔσπειρεν ὁ μέγας ἐκεῖνος μονάρχης, πολλαπλασίους ἀπέφερε τοὺς καρπούς. Ἐὰν δὲ Ἐκεῖνος τὴν τέχνην τῆς χώρας, μὴ ἀρκούμενος εἰς τὴν τότε ἀσήμαντον πρόοδόν της, παρώρμησεν εἰς τὸ να δίδῃ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν καὶ εἰς ἑαυτὴν καὶ εἰς ὁλόκληρον τὸ ἔθνος λόγον τῶν πράξεων καὶ προςπαθειῶν της, ἡ Ὑμετέρ. Αὐτοκρατορικὴ καὶ βασιλικὴ Μεγαλειότης δύναται μετ' εὐαρεσκείας καὶ ἐνδομύχου χαρᾶς ν' ἀποβλέψῃ πρὸς τὰ ἔργα, τὰ ὁποῖα οἱ καλλιτέχναι τῶν σημερινῶν χρόνων προςφέρουσιν ἐνταῦθα ὡς καρπὸν τῆς φιλοπονίας καὶ φιλοτιμίας των.“ Ὑπερεξύμνησε δὲ ὁ πρίγκηψ τὴν βόρειον τέχνην, ὅτι αὐτὴ κατώρθωσε νὰ οἰκειοποιηθῇ τὴν ἀρχαῖον ἑλληνικὸν ῥυθμὸν ἔν τε τῇ ἀρχιτεκτονικῇ καὶ τῇ πλαστικῇ καὶ τῇ ζωγραφικῇ. „Οἱ λόγοι τοῦ Βίγκελμαν ἐγένοντο ἔργα διὰ τοῦ δανοῦ Τορβάλδσεν, τοῦ Κάρστενς καὶ τοῦ Σίνκελ· οἱ δημιουργικοὶ οὗτοι καλλιτέχναι πρότυπον εἶχον τὴν ἀθάνατον τέχνην τῶν Ἑλλήνων.“

Μετὰ τὸν πρίγκηπα διάδοχον ὡμίλησεν ὁ ἐπὶ τῆς παιδείας ὑπουργὸς καὶ ἐκθέσας ἐν συντόμῳ τὴν ἱστορίαν τῆς Ἐκθέσεως ηὐχαρίστησεν ἐπὶ τέλει θερμῶς τοὺς ἐξ Αὐστρίας καὶ Ἀγγλίας καλλιτέχνας διὰ τὴν πρόθυμον αὐτῶν συμμετοχὴν εἰς τὴν Ἔκθεσιν, περιέχουσαν 3000 εἰκόνας ἀποσταλείσας ὑπὸ 2000 ἐκθετῶν. Μετὰ τοῦτο ἐδήλωσεν ὁ Γκόσλερ, ὅτι ἐν ὀνόματι τοῦ Αὐτοκράτορος κηρύττει τὴν ἔναρξιν τῆς Ἐκθέσεως, τότε δὲ ὁ γηραιὸς μονάρχης, ἐγερθεὶς καὶ σφίγξας τὴν χεῖρα τοῦ ὑπουργοῦ, εἶπε τὰ ἑξῆς:

„Ἐπὶ ἄλλου παρὰ τὸ σύνηθες ἐδάφους τελοῦμεν σήμερον τὰ μνημόσυνα τοῦ μεγάλου βασιλέως, ὑπὸ τὴν αἰγίδα τοῦ ὁποίου πρὸ ἑκατὸν ἐτῶν ἠνεῴχθη ἡ πρώτη τῶν σκαδημαϊκῶν καλλιτεχνικῶν ἐκθέσεων. Καὶ ἐνταῦθα προβάλλει ἔμπροσθέν μας ἡ φωτοβόλος εἰκὼν τοῦ μεγάλου βασιλέως, ὅςτις μετ' ὀξυδερκείας καὶ νοημοσύνης πάντοτε διέγνω τί ἠδύνατο νὰ συντελέσῃ εἰς ὠφέλειαν καὶ πρόοδον τῆς πατρίδος. Πᾶν ὅ,τι σήμερον θαυμάζομεν ὡς μέγα καὶ ἀγαθὸν ἐν τῇ ἡμετέρᾳ χώρᾳ εἶνε ἐπωκοδομημένον ἐπὶ τῶν βάσεων, τὰς ὁποίας ἐκεῖνος ἔθεσε· πανταχοῦ, ὅπου καὶ ἂν ἔτεινεν Ἐκεῖνος τὴν χεῖρα, ἐγεννήθη καὶ ἐν ἔργον, ἄξιον νὰ προκαλέσῃ τὴν εὐγνωμοσύνην τῶν μεταγενεστέρων. Αἰσθάνομαι μεγάλην χαράν, ὅτι ἡ πανηγυρικὴ αὕτη Ἔκθεσις παρέχει εὐκαιρίαν καὶ ἐν τούτῳ νὰ θαυμάσωμεν τὸν μέγαν βασιλέα καὶ νὰ ἐκφράσωμεν εἰς τὴν μνήμην του τὴν εὐγνωμοσύνην, ἧς εἶνε ἄξιος ἐνώπιον ὅλου τοῦ κόσμου.“

Ἀπὸ τῆς ἡμέρας ταύτης, καθ' ἣν ἡ Αὐτοκρατορικὴ εὔνοια ηὐλόγησε τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ ἔργου τῆς Ἀκαδημίας, ὁ σύλλογος τῶν ἐν Βερολίνῳ καλλιτεχνῶν ἀπεφάσισε νὰ τελέσῃ κατὰ μῆνα Ἰούνιον μίαν μεγαλοπρεπῆ ἑορτήν. Μετὸ πολλοὺς ἀγῶνας καὶ περισσοτέρας ἀναβολὰς τῇ 25. Ἰουνίου ἐτελέσθη καὶ ἡ μοναδικὴ εἰς τὸ εἶδός της „Ἑλληνικὴ αὕτη ἑορτή“, καθ' ἣν ἐντὸς ὀλίγων ὡρῶν ὡς διὰ μαγείας ἐδείχθη ὅλη ἡ μεγαλοπρέπεια καὶ λαμπρότης τοῦ βίου τῆς φιλοπολέμου καὶ φιλοτέχνου Ἑλλάδος. Εἰς ὅλα τὰ μέρη, ὅθεν ἐπρόκειτο νὰ διέλθῃ ἡ πομπή, εἶχον στηθῆ πολυάριθμα θραυία καὶ εἶχον ἐγερθῆ ὑψηλὰ παραπήγματα, ὅπου διὰ νὰ καταλάβῃ τις μίαν στενὴν θέσιν ἔπρεπε ν' ἀποτίσῃ 35—40 φρ.! Μέχρι τῆς πέμπτης ὥρας μ. μ. τῆς 25. Ἰουνίου ἅπασαι αἱ θέσεις εἶχον καταληφθῆ, οὕτως ὥςτε καὶ αὐτὸς ὁ δήμαρχος τοῦ Βερολίνου Φόρκεμπεκ ἠναγκάσθη ν' ἀρκεσθῇ εἰς μίαν θέσιν ἐπὶ τῶν βαθμίδων τοῦ ναοῦ τῆς Περγάμου, ὁπόθεν ὀρθιος μόλις ἠδύνατο νὰ βλέπῃ τὴν παρελευσομένην λαμπρὰν συνοδίαν. Ὅλος ὁ ἀπειροπληθὴς κόσμος ἤρχισε νὰ κινῆται, ἅμα ὡς ἀκριβῶς τῇ 6 μ. μ. ἐπεφάνη ὁ πρίγκηψ διάδοχος μετὰ τῆς συζύγου καὶ τῶν ὑπασπιστῶν του, διότι μετὰ μικρὸν ἐνεφανίσθη ἐπὶ τοῦ θυσιαστηρίου τοῦ ναοῦ ὁ

κῆρυξ καὶ μεγαλοφώνως ἀνήγγειλεν εἰς τὸ δημόσιον τὸ πρόγραμμα τῆς ἑορτῆς: „Αἱ σάλπιγγες ἀφυπνοῦσι τὴν ἀρχαιότητα καὶ τὸ παρελθὸν λαμβάνει αὖθις ἔμπροσθεν ὑμῶν ζωήν. Πρὸ δύο χιλιάδων ἐτῶν ἀνέτελλον ἡμέραι εὐτυχίας διὰ τὴν Πέργαμον. Βάρβαροι ἠπείλουν τὸ κράτος καὶ τὴν χώραν, ὁ δὲ βασιλεὺς αὐτῆς ἐπάταξεν αὐτοὺς διὰ ῥωμαλέας χειρός. Ἤδη ἐπανακάμπτει νικηφόρος εἰς τὴν πρωτεύουσαν, οἱ δὲ ὑπήκοοί του ὑποδέχονται αὐτὸν ἐν θριάμβῳ ἀλλαλάζοντες. Ὁ ἥρως Ἄτταλος μετὰ τῆς στρατιᾶς του προσέρχεται εἰς τὸν βωμόν, ἵνα τελέσῃ θυσίας εἰς τοὺς θεούς."

Ἦχοι σαλπίγγων ἀγγέλλουσιν ἤδη τὴν προσέγγισιν τοῦ ἡγεμόνος, προπορευομένης πομπῆς ἐκ 1500 καὶ ἐπέκεινα ἀνθρώπων. Καὶ ἐν πρώτοις ἐπεφάνη μεγαλοπρεπῶς βραδυπορῶν ὁ Ἄρειος Πάγος, τοῦτον ἠκολούθουν μουσικοὶ μετὰ ὀρειχαλκίνων σαλπίγγων καὶ ἀρχαιοπρεπῶν τυμπάνων. Εἶτα ἐνεφανίσθη ὁ ὄχλος, συγκείμενος ἐξ 100 περίπου ἀνδρῶν, γυναικῶν, παρθένων καὶ παιδίων. Μετὰ τούτους ἤρχετο μία σειρὰ μαχητῶν, συρόντων ἀπειραρίθμους αἰχμαλώτους, οἷον Πάρθους, Ἰνδούς, Σύρους καὶ ἄλλους ἀγρίους λαοὺς τῆς Νουβίας. Ὄπισθεν τούτων ἐβάδιζον οἱ φέροντες τὰ τρόπαια, οἱ αὐλισταί, ἅμαξαι μετὰ βαρυτίμων σκευῶν καὶ ἄλλων λαφύρων, περικυκλούμεναι ὑπὸ ἀπείρου ὄχλου κραυγάζοντος, ἀναφωνοῦντος καὶ ᾄδοντος. Εἶτα τειχεσιπλῆκται καὶ σφενδονισταὶ καὶ τοξόται πολυπληθεῖς, πάλιν ἅμαξαι, τρόπαια σφάγια θύματα, ἀμνοί, ὄνοι, κάμηλοι, αἰχμάλωτοι ἡγεμόνες, σωματοφύλακες, ἱέρειαι καὶ χορεύτριαι, παῖδες καὶ κόραι μετὰ ἐπιχρύσων κανῶν καὶ ἀνθέων, δαδοῦχοι, ἀθληταί, αἰχμάλωτοι βασιλίδες ἐφ' ἵππων ἢ καμήλων καθήμεναι, μία ἀρχαία ἅμαξα ἐκ ξύλου κυπαρίσσου, συρομένη ὑπὸ βοῶν καὶ πάλιν ὄχλος ἀλλαλάζων.

Καὶ ἐν μέσῳ τοῦ πλήθους τούτου διεκρίνετο μεγαλοπρεπῶς τὸ θριαμβευτικὸν ἅρμα τοῦ βασιλέως Ἀττάλου, ἐφ' οὗ οὗτος ὄρθιος ἱστάμενος ἐχαιρέτιζε τὸν λαόν του. Ἐπὶ τοῦ στήθους του ἠκτινοβόλει χρυσοῦς ἥλιος, ἀπὸ δὲ τῶν ὤμων του ἐκυμάτιζε χρυσοποίκιλτος πορφυρόχρους μανδύας. Ἅμα ἐπλησίασεν ἡ πομπή, λευχείμονες ἱερεῖς κατῆλθον τὰς βαθμῖδας τοῦ τεμένους, ἀκολουθούμενοι ὑπὸ ἱερειῶν καὶ τοῦ χοροῦ τῶν ἀοιδῶν. Οὗτοι ἐτοποθετήθησαν ὑπὸ τὴν παρὰ τὸν ὀβελίσκον ἀνεγερθεῖσαν θριαμβευτικὴν ἀψῖδα, ὑπεδέχθησαν τὸν ἡγεμόνα δι' ᾀσμάτων, τὸν ηὐλόγησαν καὶ ἀνεμίχθησαν πάλιν εἰς τὸ λοιπὸν τῆς πομπῆς πλῆθος. Σαλπίσματα ἀντήχησαν αὖθις καὶ κραυγαὶ τοῦ λαοῦ χαρμόσυνοι ὅταν ὁ βασιλεὺς κατελθὼν τοῦ ἅρματος ἤρχισε ν' ἀναβαίνῃ τὰς βαθμῖδας τοῦ ναοῦ, καὶ προσῆλθεν ἔμπροσθεν τοῦ βωμοῦ, ἵνα τελέσῃ τὰς εὐχαριστηρίους θυσίας εἰς τὴν Ἀθηνᾶν.

Ἤδη ἀπέτεινεν ὁ βασιλεὺς πρὸς τὸν λαὸν μίαν σύντομον προσλαλιὰν καὶ μετ' αὐτὸν μία τῶν ἱερειῶν ὑπὸ τοὺς ἤχους τῆς μουσικῆς ἐδεήθη πρὸς τὴν θεὰν καὶ ἔδωκε τὸ σημεῖον πρὸς ἔναρξιν τῆς θυσίας. Ἱερεῖς καὶ λαμπαδηφοροῦσαι ἱέρειαι περιεκύκλωσαν τὸ θυσιαστήριον, ἀφ' οὗ δ' ὁ ἀρχιερεὺς ἐπεράτωσε τὴν ἱερὰν τελετὴν ἤρξαντο χορεύουσαι αἱ ἱέρειαι, ἐπιχαρίτως κινοῦσαι τοὺς ἐξ ἀνθέων στεφάνους των καὶ καταθέσασαι αὐτοὺς τελευταῖον ἐπὶ τοῦ βωμοῦ. Φωναὶ ἀλλαλαγμοῦ ἠκούσθησαν ἤδη εἰς τὸν λαόν, διότι ὁ βασιλεὺς Ἄτταλος ἀπέδωκε τὴν ἐλευθερίαν εἰς τοὺς αἰχμαλώτους. Οὕτως ἐπερατώθησαν αἱ θυσίαι καὶ ἤδη ἤρχισαν οἱ ἀγῶνες ἐπὶ τῆς πρὸ τοῦ ναοῦ ἀνοικτῆς πλατείας: ἀθλητικοὶ ἀγῶνες, ξιφισμοί, σταδιοδρομίαι, πάλη καὶ πυγμή, λογχομαχίαι, ἱππικοὶ ἀγῶνες τῶν διαφόρων ἡγεμόνων καὶ στέψις τῶν νικητῶν ἐκ μέρους τοῦ βασιλέως Ἀττάλου. Ἐν τέλει παρεστάθη ἐπὶ τῶν βαθμίδων τοῦ ναοῦ καὶ μία ἀρχαία *παντομίμα* „ὁ γλύπτης τῆς Τανάγρας", ἀποπνέουσα ἑλληνικὴν χάριν καὶ εἰκονίζουσα τὰς περιπετείας καὶ τὸν τελικὸν θρίαμβον τοῦ καλλιτέχνου τῆς σημερινῆς ἐποχῆς.

(Ἕπεται τὸ τέλος.)

Η ΕΠΑΙΤΙΣ.

I.

Ὅστις κατὰ τὸ ἔτος 1824 ἐσύχναζε τὸ ἑσπέρας εἰς τὸ Ξενοδοχεῖον „τοῦ Βασιλέως τῆς Ἀγγλίας", ἐν Στουττγάρδῃ, ἢ μετὰ μεσημβρίαν ἐπεριπάτει μεταξὺ τῆς δευτέρας καὶ τρίτης ὥρας ὑπὸ τὰς δενδροστοιχίας τῆς παρακειμένης λεωφόρου, πρέπει νὰ ἐνθυμῆται ἀκόμη, ἐὰν βέβαια τὸ μνημονικόν του δὲν εἶνε πολὺ ἀδύνατον, κάτι μορφάς, αἱ ὁποῖαι τότε προσείλκυον ὅλων τὰ βλέμματα. Ἦσαν δύο ἄνδρες, καθ' ὅλα διάφοροι τῶν ἐγχωρίων πελατῶν τοῦ ξενοδοχείου καὶ τῶν συνήθων τῆς ὁδοῦ ἐκείνης περιπατητῶν, πολὺ δὲ μᾶλλον ἐφαίνοντο ἁρμόζοντες εἰς τὰ τεχνητὰ ἐκεῖνα πρὸς ἀναψυχὴν ἄλση τῆς Μαδρίτης, εἰς Καφφενεῖόν τι τῆς Λισσαβόνος ἢ τῆς Σεβίλλης. Φαντασθῆτε ἕνα ἡλικιωμένον ἄνθρωπον, ὑψηλόν, λιπόσαρκον μὲ ψαρὰν κόμην, κοίλους, φλογεροὺς καὶ ὑπομέλανας ὀφθαλμούς, μὲ ῥῖνα ἀποτόμως καμπυλομένην καὶ στόμα λεπτοφυὲς καὶ συμπεπιεσμένον. Τὸ βάδισμά του ἦτο βραδύ, ὑπερήφανον καὶ εὐθυτενές, ἔφερε δὲ περισκελίδας ἐκ μαύρης μετάξης, ὡς καὶ περικνημίδας· μεγάλοι κόσυμβοι ἐκόσμουν τὰ ὑποδήματά του καὶ πλατεῖαι πόρπαι τοὺς γονατοδέσμους του. Μακρὸν καὶ λεπτὸν ξῖφος ἔφερεν εἰς τὴν ζώνην πλαγίως, πῖλον δὲ ὑψηλόν, ὀλίγον τι ἀποκορυφούμενον, πλατύγυρον καὶ μικρόν τι παρακεκλιμένον πρὸς τὸ μέτωπον. Ἐὰν εἰς ὅλα ταῦτα προσθέσετε διὰ τῆς φαντασίας βραχὺν καὶ σχιστὸν χιτωνίσκον καὶ μακρὸν ἐπενδύτην ἀντὶ τοῦ μαύρου φράκου, τὸ ὁποῖον ἔφερεν ὁ γέρων, θὰ ἔχετε τέλειον Ἱσπανοῦ τύπον.

Καὶ ὁ ὑπηρέτης του, ὅστις παρηκολούθει αὐτῷ μὲ το ἴδιον ὑπερήφανον βάδισμα, διὰ τῆς πανούργου καὶ θρασυδείλου ἅμα ὄψεως αὐτοῦ, τοῦ ἀλλοκότου καὶ παρδαλοῦ ἱματισμοῦ του, τοῦ θαρρετοῦ ἤθους του, ὅταν μάλιστα θεᾶται περὶ αὐτὸν καὶ πάντα χαίνων προσβλέπει, καὶ ὅμως οὐδὲν θαυμάζει, ἐνθυμίζει τοὺς ὑπηρέτας τῶν ἱσπανικῶν κωμῳδιῶν, πιστοὺς πάντοτε τοῖς κυρίοις των ὡς σκιάς, πολὺ δὲ κατωτέρους αὐτῶν κατὰ τὴν μόρφωσιν, ἐξ ἴσου ὅμως ἀγερώχους καὶ ὑπερτέρους κατὰ τὸν δόλον καὶ τὴν πανουργίαν. Αὐτὸς ἔφερεν ὑπὸ μάλης τὸ ἀλεξήλιον καὶ τὸν ἀδιάβροχον ἐπενδύτην τοῦ κυρίου του ἐκράτει δὲ καὶ ἀργυρᾶν θήκην μὲ σιγάρα καὶ ἔναυσμα.

Ὅλοι ἵσταντο καὶ τοὺς παρηκολούθουν διὰ τῶν βλεμμάτων, ὁσάκις οἱ δύο οὗτοι ἐβάδιζον βραδέως διὰ τῆς δενδροστοιχίας. Οἱ δύο ξένοι δὲν ἦσαν, εἰμὴ ὁ Δὸν Πέτρος δὲ Σὰν Μόντένιο Λιγέζ, ἀρχιθαλαμηπόλος τοῦ πρίγκιπος Π., διατρίβοντος κατ' ἐκεῖνο τοῦ χρόνου ἐν Στουττγάρδῃ, καὶ Διέγος, ὁ ἀκόλουθός του.

Ὡς συνήθως συμβαίνει, δι' ἁπλοῦ καὶ παραμικροῦ πε-

Ο ΑΤΤΑΛΟΣ ΠΡΟΣΦΕΡΩΝ ΘΥΣΙΑΣ ΤΗ ΑΘΗΝΑ.

Εκ τῆς ἐν Βερολίνῳ καλλιτεχνικῆς Ἐκθέσεως.

ριστατικοῦ ν' ἀποβῇ τις περίβλεπτος καὶ θαυμαστός, οὕτω καὶ ὁ Φρέβεν, ὅστις ἀπὸ ἡμίσεος ἤδη ἔτους, ἀφ' ὅτου πράγματι διέτριβεν ἐν Στουττγάρδῃ, καθ' ἑκάστην ἀκριβῶς κατὰ τὰς δύο μετὰ μεσημβρίαν εἰςήρχετο διὰ τοῦ ἀνακτορικοῦ πυλῶνος εἰς τὴν δενδροστοιχίαν, ἔκαμνε τρὶς τὸν γῦρον τῆς λίμνης καὶ πεντάκις διέτρεχε κατὰ μῆκος τὴν δενδρόφυτον λεωφόρον παρερχόμενος τὰ λαμπρὰ τῶν ἐποχουμένων ἐγχωρίων ὀχήματα, βλέπων τὰς ὡραίας δεσποινίδας, τὸ πλῆθος δημοσίων λειτουργῶν, συμβούλων καὶ στρατιωτικῶν, ἐξ ὧν οὐδεὶς προςεῖχε πρὸς αὐτόν, διότι ἐφαίνετο ὡς κοινός τις ἄνθρωπος ἡλικίας εἰκοσιοκτὼ ἢ τριάκοντα περίπου ἐτῶν. Ἀφ' ἧς ὅμως ἡμέραν τινὰ συνηντήθη ἀπροςδοκήτως πρὸς τὸν Δὸν Πέτρον, τὸν ἐχαιρέτισε δ' οὗτος λίαν φιλοφρόνως καὶ μετ' οἰκειότητος διεπέρασε τὸν βραχίονά του εἰς τὸν ἰδικόν του καὶ ἔκαμε μερικοὺς περιπάτους μετ' αὐτοῦ ἄνω καὶ κάτω τῆς δενδροστοιχίας, ἔκτοτε ὅλοι παρετήρουν αὐτὸν λίαν περιέργως καὶ μετά τινος ὑπολήψεως μάλιστα, διότι ὁ ἀγέρωχος Ἱσπανός, ὅςτις ἄλλως πρὸς οὐδένα τῶν ἐγχωρίων ἀπέτεινέ ποτε τὸν λόγον, προςηνέχθη μετὰ φανερᾶς πρὸς αὐτὸν ἐκτιμήσεως.

Αἱ ὡραιόταται δεσποινίδες εὕρισκον τώρα πλέον ὅτι ὁ νέος ἐκεῖνος δὲν εἶχε καθόλου ἄσχημον πρόςωπον, μάλιστα εὕρισκον εἰς αὐτὸ κάτι ἐνδιαφέρον καὶ ἐξόχως ἐπαγωγόν, ὅπερ δὲν ἔβλεπέ τις συχνὰ εἰς τὰς δενδροστοιχίας· οἱ ἀνώτεροι ὑπάλληλοι καὶ παντοῖοι σύμβουλοι ἠρώτων ἀλλήλους, ποῖος ἄρά γε νὰ ἦνε αὐτὸς ὁ νέος, καὶ μόνον ὀλίγοι ἀξιωματικοὶ ἠδυνήθησαν νὰ τοὺς πληροφορήσωσιν εἰπόντες ὅτι τὸν ἔβλεπον ἐνίοτε εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ „Μουσείου" νὰ τρώγῃ Beefsteaks, ὅτι κατῴκει ἐν τῇ ὁδῷ τῶν Ἀνακτόρων καὶ ὅτι ἵππευεν ὡραῖον τοῦ Μεκλεμβούργου ἵππον, εἰς αὐτὸν τοῦτον ἀνήκοντα. Πολλὰ ἀκόμη προςέθετον ἐπαινοῦντες τὸν ἔξοχον τοῦτον ἵππον, ὁ ὁποῖος ἦτον τόσον καλοκαρωμένος, καὶ τοιουτοτρόπως κατήντων νὰ ὁμιλῶσιν ἐν γένει περὶ ἵππων, τὸ ὁποῖον βέβαια θὰ ἦτο πολὺ διδακτικὸν διὰ τοὺς ἀκούοντας.

Τὸν δὲ νεαρὸν Φρέβεν ἔβλεπον ἔκτοτε πολὺ συχνὰ ἐν συνοδείᾳ τοῦ Δὸν Πέτρου, τὸ δὲ ἑσπέρας συνήθως εἰς τοῦ „Βασιλέως τῆς Ἀγγλίας", ὅπου, καθήμενος ὀλίγον μακρὰν τῶν λοιπῶν ξένων παρὰ τὸν ἱσπανὸν φίλον του, ὡμίλει μετ' αὐτοῦ. Ὁ Διέγος ἵστατο ὄπισθεν τοῦ καθίσματος τοῦ κυρίου του καὶ ὑπηρέτει συνεχῶς ἀμφοτέρους προςφέρων αὐτοῖς ἱσπανικὸν οἶνον καὶ σιγάρα. Οὐδεὶς ὅμως ἠδύνατο ἰδίᾳ νὰ ἐννοήσῃ, πῶς οἱ δύο αὐτοὶ κύριοι συνηντήθησαν καὶ ποῖον ἐνδιαφέρον εὕρισκεν ὁ μὲν εἰς τὸν δέ, καὶ ἀνέπλαττον ἐπὶ τούτῳ μυρίας τολμηρὰς εἰκασίας, ἐνῷ ἐπὶ τέλους τὰς καλλίστας ἠδύναντο νὰ λάβωσι πρὸς τοῦτο ἐξηγήσεις παρὰ τοῦ νεαροῦ ἐκείνου ἀνθρώπου, ἄν τις ἤθελε τὸν ἐρωτήσει.

II.

Οἱ δύο φίλοι συνηντήθησαν τὸ πρῶτον καὶ ἀνεγνωρίσθησαν ἐν τῇ ὡραίᾳ πινακοθήκῃ τῶν ἀδελφῶν Β. Β. Οἱ φιλόξενοι οὗτοι κύριοι ἐπέτρεψαν τῷ νεανίᾳ νὰ ἐπισκέπτεται τὴν συλλογὴν τῶν εἰκόνων των ὁσάκις ἤθελε· ἤρχετο δὲ αὐτὸς πάντοτε, ὁσάκις κατὰ μεσημβρίαν ἦτον ἐλευθέρα ἡ εἴςοδος. Εἴτε ἔβρεχεν εἴτε ἐχιόνιζεν, εἴτε ὁ καιρὸς εἶλκυε τοὺς πάντας εἰς τὰς ὡραιοτέρας ἐκδρομὰς ἐν τοῖς περίξ τῆς πόλεως, αὐτὸς πάντοτε ἤρχετο. Πολλάκις ἐφαίνετο σωματικῶς καταβεβλημένος, πάντοτε ὅμως ἤρχετο. Ἀστόχως ὅμως ἤθελέ τις ὑπερτιμήσει τὸ καλλιτεχνικὸν αἴσθημα τοῦ κυρίου Φρέβεν, ἀν τυχὸν ἐνόμιζεν, ὅτι ἤρχετο ἐκεῖ πρὸς σπουδὴν ἢ ἀντιγραφὴν τῶν μεγαλοπρεπῶν εἰκόνων τῆς παλαιᾶς Ὁλλανδικῆς σχολῆς. Ὄχι. Ἐκεῖνος ἠρέμα ἐπλησίαζε πρὸς τὴν θύραν, ἐχαιρέτιζε σιωπηλῶς, διηυθύνετο εἰς ἀπομεμακρυσμένον τι δωμάτιον καὶ ἵστατο πρὸ *μιᾶς* εἰκόνος, τὴν ὁποίαν ἐπὶ μακρὸν ἐθεάτο· μετὰ τῆς αὐτῆς ἡσυχίας ἐγκατέλειπε πάλιν τὴν πινακοθήκην. Οἱ ἰδιοκτῆται ἦσαν λεπτότατοι ἄνθρωποι, οὐδ' ἐσκέφθησαν βέβαιά ποτε νὰ τὸν ἐρωτήσωσι περὶ τῆς ἀλλοκότου ταύτης προτιμήσεώς του πρὸς τὴν εἰκόνα ἐκείνην, δὲν διέφυγεν ὅμως τὴν προςοχήν των, ὅτι κατὰ τὴν ἐκ τῆς πινακοθήκης ἔξοδόν του μόλις ἠδύνατο νὰ κρύψῃ τὰ δάκρυα, ἅτινα ἀνέβλυζον εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του.

Μεγάλην ἱστορικὴν ἢ ὑπὸ τὴν ἔποψιν τῆς τέχνης σημαντικὴν ἀξίαν δὲν εἶχεν ἡ μικρὰ ἐκείνη εἰκών, ἥτις παρίστανε γυναῖκα ἐν μικτῇ περιβολῇ ἱσπανίδος καὶ παλαιᾶς γερμανίδος. Ἐπίχαρι καὶ ἀνθηρὸν πρόςωπον μὲ διαυγεῖς καὶ ἐρωτύλους ὀφθαλμούς, μὲ λεπτοφυὲς στόμα καὶ ἁβρὰν καὶ στρογγύλην σιαγόνα προεξεῖχε ζωηρότατον ἀπὸ τοῦ βάθους τῆς εἰκόνος. Πλουσία κόμη περιέβαλλε τὸ ὡραῖόν της μέτωπον καὶ μικρὸς πῖλος μὲ λευκὰ καὶ πυκνὰ πτερὰ στολισμένος τολμηρῶς παρέκλινεν ἐπ' αὐτοῦ. Ἡ μακρὰ ἐσθής, ἥτις μόνον τὸν ὡραῖον καὶ ἁβρόν της τράχηλον ἄφινεν ἀσκεπῆ, εἶχε βαρεῖαν ἐκ χρυσοῦ παρυφὴν καὶ ἐδείκνυε τὴν κοσμιότητα καὶ τὴν σημαντικὴν καταγωγὴν τῆς γυναικός.

„Ἐπὶ τέλους πρέπει νὰ ᾖνε ἐρωτευμένος μὲ αὐτὴν τὴν εἰκόνα" ἔλεγον πάντες, „ὡς ῥωμαντικός τις ἥρως μυθιστορήματος, καὶ τοῦτο μετ' ὀλιγωτέρων ἢ πᾶς τις ἄλλος ἐλπίδων, διότι ἡ εἰκὼν ἐγράφη πρὸ τριακοσίων ἐτῶν καὶ τὸ πρωτότυπον δὲν εὑρίσκεται βέβαια πλέον μεταξὺ τῶν ζώντων."

Μετά τινα ὅμως χρόνον δὲν ἦτο πλέον ὁ Φρέβεν ὁ μόνος τῆς εἰκόνος ἐκείνης λάτρις. Ἡμέραν τινὰ ὁ πρίγκιψ Π. ἐπεσκέφθη μετὰ τῆς ἀκολουθίας του τὴν πινακοθήκην, ὁ δὲ ἀρχιθαλαμηπόλος αὐτοῦ Δὸν Πέτρος χωρισθεὶς ἀπὸ τοῦ περιδιαβάζοντος σμήνους τῶν θεατῶν ἐθεᾶτο μόνος τὰς εἰκόνας καὶ περιεπλανᾶτο ἀπὸ δωματίου εἰς δωμάτιον. Ἀλλ' ὡς κεραυνόβλητος ἐξέβαλε κραυγὴν θαυμασμοῦ ὅταν ἐσταμάτησε πρὸ τῆς εἰκόνος τῆς γυναικός ἐκείνης. Ὅτε δὲ μετ' ὀλίγον ὁ πρίγκιψ ἐγκατέλειψε τὴν πινακοθήκην ματαίως ἀνεζητεῖτο ὑπὸ τῶν ἀκολούθων του ὁ ἀρχιθαλαμηπόλος. Ἐπὶ τέλους εὗρον αὐτὸν μὲ ἐσταυρωμένας τὰς χεῖρας, τοὺς φλογεροὺς ὀφθαλμοὺς ἡμικεκλεισμένους καὶ τὰ χείλη συμπεπιεσμένα παρείποτε νὰ ρεμβάζῃ πρὸ τῆς εἰκόνος ἐκείνης.

Ὑπέμνησαν αὐτῷ ὅτι ὁ πρίγκιψ κατέβη ἤδη τὴν κλίμακα, ἀλλ' ὁ γέρων ἐφαίνετο ὅτι μόνον δι' ἓν πρᾶγμα εἶχεν ἐνδιαφέρον κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν: „πόθεν ἄρά γε καὶ πῶς προῆλθεν ἐκεῖ ἡ εἰκὼν ἐκείνη;" Τὸν διεβεβαίωσαν, ὅτι πρὸ πολλῶν ἑκατονταετηρίδων εἶχε γραφῇ ὑπὸ περιφήμου τινὸς καλλιτέχνου καὶ κατὰ τύχην περιῆλθεν εἰς χεῖρας τῶν τωρινῶν ἰδιοκτητῶν της.

„Καλὲ ὄχι!" ὑπέλαβεν ἐκεῖνος, „ἡ εἰκὼν εἶνε νέα, οὔτε ἑκατὸν ἐτῶν δὲν εἶνε· ἀλλὰ πόθεν νομίζετε ὅτι ἐλήφθη; Σᾶς ἐξορκίζω, εἴπατέ μοι ποῦ δύναμαι νὰ τὴν εὕρω;"

Ὁ ἄνθρωπος ἦτο γέρων καὶ ἐφαίνετο σεβάσμιος, καὶ οὐδεὶς ἐπομένως ἐτόλμα νὰ χαρακτηρίσῃ ὡς γελοίαν τὴν ἐκρηξιν ταύτην τῶν αἰσθημάτων του, ὅταν δὲ οὗτος ἤκουσε καὶ πάλιν τὸν αὐτὸν ἰσχυρισμόν, ὅτι δηλ. ἡ εἰκὼν ἦτο παλαιὰ καὶ πιθανῶς ὑπὸ τοῦ Λουκᾶ Κράναχ γεγραμμένη, ἔσεισεν ἐνδοιαστικῶς τὴν κεφαλὴν καὶ εἶπε θέσας τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς καρδίας ὡςεὶ ἐπιμαρτυρόμενος:

„Σᾶς θεωρῶ, κύριοι, ὡς ἀξιοτίμους ἄνδρας. Δὲν εἴσθε πωληταὶ εἰκόνων, οὐδὲ συγκατατίθεσθε βέβαια νὰ παραχωρήσητε εἰς ἐμὲ τὴν εἰκόνα ταύτην ἀντὶ ἀμοιβῆς, ἑπομένως οὐδένα ἔχετε λόγον νὰ συνιστᾶτε αὐτὴν ὡς πολὺ παλαιάν. Ἀρκεῖ ὅτι ἔχετε τὴν καλωσύνην νά μοι ἐπιτρέπητε τὴν συχνὴν τῆς εἰκόνος θέαν. Ἐν τούτοις πιθανὸν νὰ ἀπατῶμαι, ἀλλὰ . . . . γνωρίζω, γνωρίζω τὴν γυναῖκα, ἣν παριστάνει ἡ εἰκὼν ἐκείνη."

Καὶ ταῦτα εἰπὼν ἐχαιρέτισε μετὰ σεβασμοῦ καὶ ἐξῆλθε.

„Ἐὰν τῷ ὄντι", εἶπεν εἷς τῶν ἰδιοκτητῶν τῆς πινακοθήκης, „δὲν ἐγνωρίζομεν ἀκριβῶς ὑπὸ τίνος ἐγράφη ἡ εἰκὼν αὕτη, πότε καὶ πῶς περιῆλθεν εἰς τὴν κυριότητά μας καὶ ἐπὶ πόσον μακρὸν χρόνον ἀνέκειτο προηγουμένως εἰς ἄλλην ἀποθήκην, δὲν θὰ ἦτον εὔκολον ν' ἀποφύγωμεν τὸν πειρασμὸν καὶ νὰ τὰ χάσῃ κανείς μας μὲ αὐτὴν τὴν γυναῖκα. Μήπως καὶ τὸν νέον Φρέβεν δὲν παρακινεῖ τάχα τοιαύτη τις ἀνάμνησις διὰ νὰ προςέρχεται καθ' ἑκάστην σχεδὸν πρὸ τῆς εἰκόνος ταύτης, καὶ τί ἄλλο ἄρά γε ἔκαμε ν' ἀστράψῃ ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ γέροντος τούτου Ἱσπανοῦ τὸ νεανικὸν ἐκεῖνο πῦρ, ὅταν οὗτος ὡμολόγει, ὅτι γνωρίζει αὐτὴν τὴν κυρίαν, ἥτις κρέμεται ἐδῶ ἐν ζωγραφίᾳ; Εἶνε παράδοξον, ἀλλ' ἀληθές, ὅτι αἱ φαντασιοπληξίαι λυμαίνονται καὶ τὰς σωφρονεστέρας κεφαλάς, καὶ στοιχηματίζω ὅτι ὁ Ἱσπανὸς αὐτὸς δὲν ἔφυγε σήμερον ἐντεῦθεν ἀνεπιστρεπτεί."

[*Ἐκ τοῦ γερμανικοῦ.*] (*Ἕπεται συνέχεια*).

ΤΟ ΔΑΙΜΟΝΙΟΝ.

Ἔστι γὰρ τι θεῖα μοῖρα παρεπόμενον ἡμοὶ ἐκ παιδὸς ἀρξάμενον δαιμόνιον.
(*Πλουτάρχ., παρὰ Πλάτ. Θεαγ.* Σ. 128.)
I suo, pensieri in lui dormir non ponno.
(Torquato Tasso.)

Ψυχή μου, εἶπον, πτωχὴ ψυχή,
Πρὸς τί ἀείποτε τεθλιμμένη;
Ἐν σοὶ τίς νόσος ἰὸν ἐκχεῖ,
Δριμὺ τί ἄλγος ἀπαύστως στένει;

Ἡ γῆ ναί, οἴμοι, δακρύων γῆ,
Ὁ βίος οὗτος πικρὰ δουλεία,
Τὸ σκάφος θύελλα ὁδηγεῖ
Καὶ ἦν ὁμίχλη ἡ παραλία·

Πλὴν μειδιῶσι πολλοῖς φαιδρὰ
Ὀνείρων πλήθη ἐντὸς τῆς δίνης,
Πῶς σὲ οὐδέπω οὐδ' ἀμυδρά
Ἀκτὶς ἐφώτισεν εὐφροσύνης;

Μὴ ζήτει, φίλε, εἶπεν ἐκείνη,
Τίς μὲ πιέζει, τίς μὲ βαρύνει μυχία λύπη.
Ἐγγὺς πενθίμους ὁρῶ ἰτέας
Ἐντὸς τῆς κοίτης τῆς τελευταίας τὸ πᾶν ἐκλείπει.

Ψυχή μου, εἶπον, πτωχὴ ψυχή,
Ἡμῖν προσνεύει νεότης μάγος·
Περᾷ τὸ ἔαρ ἡμῶν ταχύ,
Καὶ ὁ τοῦ γήρως πᾶν φθείρει πάγος.

Ἀποσκοράκισον πρὸς μικρόν
Τὴν αἰωνίαν σου ἀθυμίαν,
Καὶ εἰς τὸ κύπελλον τὸ πικρόν
Σταγόνα μέλιτος ἄφες μίαν.

Ἰδὲ θωπεύουσα πῶς κοσμεῖ
Μυρίπνους αὔρα φαιδροὺς ῥοδῶνας,
Καὶ πῶς εἰς ἔρωτας ἡ ὀσμή
Ὠθεῖ ἐξάλλους τὰς ᾠδόνας.

Ἰδὲ ἡ φύσις, κόρη καλή,
Τοὺς πέπλους ῥίπτει τοὺς χιονώδεις,
Καὶ ἴων στέφανος νῦν εὐώδης
Ἡ εἰθισμένη αὐτῆς στολή.

Πρὸς τ' ἄλση τάνυσον τα πτερά
Καὶ σὺ μετ' ἄλλων ὅπως τρυφήσῃς,
Ὑπὸ φυλλώματα σκιερά
Εἰς κρυσταλλίνους ἀντλοῦσα βρύσεις.

Ἢ ὅτε Φοίβη ὠχρὰ φωτὸς
Ἁπλοῖ χειμάρρους εἰς τὰς ἐκτάσεις,
Καὶ ὡς ὁ ἄργυρος ὁ χυτός
Γελᾷ τὸ πρόςωπον τῆς θαλάσσης,

Δρομαία σπεῦσον τ' ἀφροστεφῆ
Φιλοῦσα μέτωπα τῶν κυμάτων,
Καὶ καταπνίγουσα ἐν τρυφῇ
Αὐτὴν τὴν μνήμην δεινῶν ἀφάτων.

Εἰπέ, καὶ πρόθυμος παραιτῶ
Τῆς κοινωνίας τὴν τρικυμίαν,
Παθὼν τοσαῦτα, ἐν σοὶ ζητῶ,
Ἐν ἤδη μόνον, τὴν ἠρεμίαν.

Εἰπέ, καὶ φεύγομεν, ἀκηδεῖς
Εἰς τ' ἄλση τρέχομεν ἐλευθέρως,
Μετὰ τοῦ κόσμου δεσμὸς οὐδείς,
Οὐδεὶς ἑνοῖ με πόθος ἢ ἔρως.

Φεῦ, φίλε, εἶπε, μόνον σου τον οἶκτον νῦν αἰτῶ σοι,
Ἡ μοῖρα μοὶ ἐπέκλωσεν ἀμύθητον ἀνίαν,
Μονάζω μάτην τὴν πικρὰν ἐκφεύγων κοινωνίαν,
Καὶ ἄχροοι, ἀμείλικτοι αἱ ὥραί μου πετῶσι.

Τὸν ἥλιον ἀνίσχοντα ὁρῶ ἐν ἀλγηδόνι,
Καὶ τῆς ζωῆς τὸ ἄχαρι μὲ καταθραύει βάρος,
Τὸ σύμπαν περιβάλλει με ὡς νεκρικὴ σινδόνη,
Καὶ Ἄτη ἄσπλαγχνος τρυφᾷ πλήγοῦσά με βαρβάρως.

Τὰ εἴδωλα ἐνέπαιξα τῶν ἄλλων, καὶ πρὸ χρόνων
Ἀπερισκέπτως ἔθραυσα τὰ μείζω καὶ τ' ἀμείνω,
Σκοτίαν ἀδιάλυτον ἐνθάδε βλέπω μόνον,
Καὶ ἄτολμον πρὸς οὐρανὸν τὸ βλέμμα κατευθύνω.

Καὶ ὅμως μάτην νηπενθὲς ἐζήτησα ὡς ἄλλοι
Εἰς τῆς πικρᾶς, δυσέλπιδος φιάλης τὸν πυθμένα,
Ὀλίγον χρόνον μὲ κρατεῖ ψευδόθερμος ἀγκάλη,
Καὶ δι' ἐμὲ τὰ στέργηθρα τοῦ πλήθους πάντα ξένα.

Ἀδύνατον, ἀδύνατον. Τυρβάζει ἐν ἐμοί τι
Ἀνώτερον, ἀδέσμευτον, ἀεὶ πρὸς τ' ἄνω τεῖνον·
Ἐκεῖνο ἐν ἐμοὶ πληγὰς μυχίας ἐξορύττει,
Ἐκεῖνο μόνον αἴτιον πασῶν μου τῶν ὠδίνων.

ΚΛΕΩΝ ΡΑΓΚΑΒΗΣ.

ΜΙΑ ΠΑΛΗ ΜΕΤΑΞΥ ΘΩΡΑΚΟΣ ΚΑΙ ΤΗΛΕΒΟΛΟΥ.

Ἀπὸ εἴκοσι καὶ πλέον ἐνιαυτῶν διεξάγεται φοβερα πάλη μεταξὺ τηλεβόλου καὶ θώρακος, ἐπανειλημμένως δ' ἐφάνη, ὅτι ἐπὶ τέλους το ἐπιθετικὸν ὅπλον ἐξῆλθε τοῦ ἀγῶνος νικητὴς καὶ ἀπροσμάχητος καταστροφεὺς πάντων τῶν ἀμυντικῶν φραγμῶν, οὓς ὁ ἄνθρωπος ἐπενόησεν, ἵνα σταματήσῃ τὴν ἀπαισίαν του πορείαν. Ὅπως ὁ θώραξ τῶν ἱππότῶν τοῦ μεσαιῶνος ἡττήθη ὑπὸ τῆς σφαίρας τῆς καραβίνας, οὕτω καὶ οἱ γιγαντώδεις θώρακες τῶν πολεμικῶν πλοίων καὶ τῶν παραθαλασσίων τηλεβολοστοιχιῶν ἐφαίνοντο, ὅτι δὲν ἦσαν ἱκανοὶ ν' ἀποτελέσωσι προτείχισμα ἄξιον λόγου κατὰ τῶν φοβερῶν βολῶν, αἵτινες ἐρρίπτοντο ὑπὸ τῶν τεραστίων τηλεβόλων τῶν τελευταίων χρόνων. Καὶ πραγματικῶς εἰς τὰς ἐπὶ τούτῳ ἐν Spezia γενομένας δοκιμὰς οὐδεμία πλὰξ εὑρέθη, δυναμένη νὰ ὑποστῇ ἄνευ βλάβης τὰς συνεπείας τοῦ βλήματος τῶν ὑπὸ τοῦ Ἀρμστρογκ κατασκευαζομένων καὶ γνωστῶν ἐκ τῆς 43 ὑφεκατομέτρων ὁλκῆς των τηλεβόλων, τὰ ὁποῖα συνήθως γεμίζονται διὰ 350χιλιογράμμων πυρίτιδος καὶ βάλλουσι σφαῖραν, ζυγίζουσαν 17½ στατῆρας!

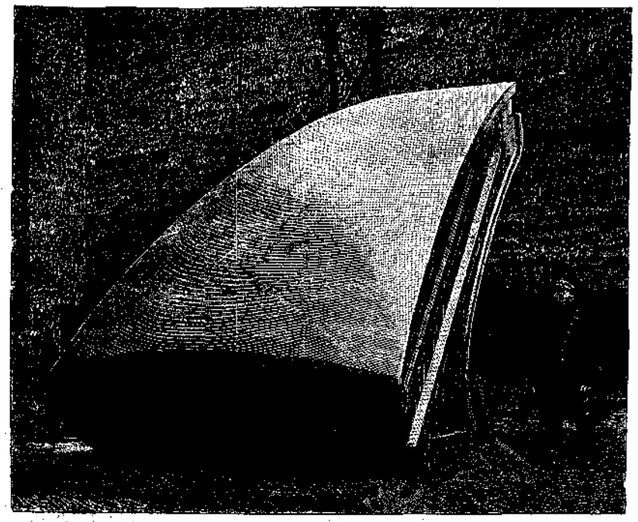

Η ΠΡΟΣ ΔΟΚΙΜΗΝ ΠΛΑΞ ΕΝ ΤΩ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΩ ΤΟΥ ΓΚΡΟΥΖΩΝ.

Ἐξ ὅλων τῶν εὐρωπαϊκῶν κυβερνήσεων μόνη ἡ τῆς γείτονος Ἰταλίας ἐξώπλισέ τινα τῶν σκαφῶν τοῦ πολεμικοῦ τηγναυτικοῦ διὰ τῶν φοβερῶν τούτων καταστρεπτικῶν μηχανῶν, αὐτὴ δ' ἐπίσης πρώτη εἶχεν ἀποφασίσει νὰ τὰς χρησιμοποιήσῃ καὶ προς ὑπερασπισιν τῶν ἰταλικῶν ἀκτῶν. Ἀλλὰ τὸ σχέδιον τοῦτο, καθ' ὃ τὰ τηλεβόλα ἔδει νὰ τοποθετηθῶσιν εἰς ἰδιαιτέρους ἐπὶ τούτῳ πύργους, ἀπεδείχθη, ὅτι, πραγματοποιούμενον, τότε μόνον θὰ παρεῖχεν ὁρατὰς ὠφελείας, ὅταν τά προχώματα ἐθωρακοῦντο διὰ πλακῶν, ἱκανῶν ν' ἀντιστῶσι καὶ εἰς τὰ βλήματα τηλεβόλων τῶν 100 τόννων.

Τὸ περιώνυμον ἐργοστάσιον τοῦ Γκρούσων ἐν Βουκάῳ παρὰ τὸ Μαγδεβοῦργον, εἶχε δηλώσει, ὅτι προθύμως ἀνελάμβανε τὴν κατασκευὴν τοιούτων θωράκων, συμφώνως δὲ πρὸς τὴν δήλωσιν ταύτην ἡ Ἰταλικὴ κυβέρνησις ἀνέθηκε διὰ συμβολαίου εἰς τὸ εἰρημένον κατάστημα τὴν κατασκευὴν δύο προτειχισμάτων ἐν τῷ λιμένι τῆς Spezia, ἀφ' οὗ πρῶτον τρὶς δοκιμασθῇ ἡ στερεότης καὶ τὸ σθένος μιᾶς θωρακοειδοῦς πλακὸς ἐκ τοῦ αὐτοῦ ἐργοστασίου.

Τὸ παρελθὸν ἔτος εἶχεν ἑτοιμασθῇ ἤδη ἡ πρὸς δοκιμὴν αὕτη πλάξ, ζυγίζουσα βάρος 88,000 χιλιογράμμων. Τὴν βλέπομεν ἐν τῇ πρώτῃ τῶν εἰκόνων μας, εἰς ἣν κατάστασιν ἦτον ἐν τοῖς καταστήμασι τοῦ Γκρούσων, πρὶν ἢ φορτωθῇ. Ἀποτελεῖ δὲ μόνον ἓν τμῆμα τοῦ θωρηκτοῦ πύργου, ὅστις θὰ συνίσταται ἐκ πεντεκαίδεκα ὁμοίων θωράκων.

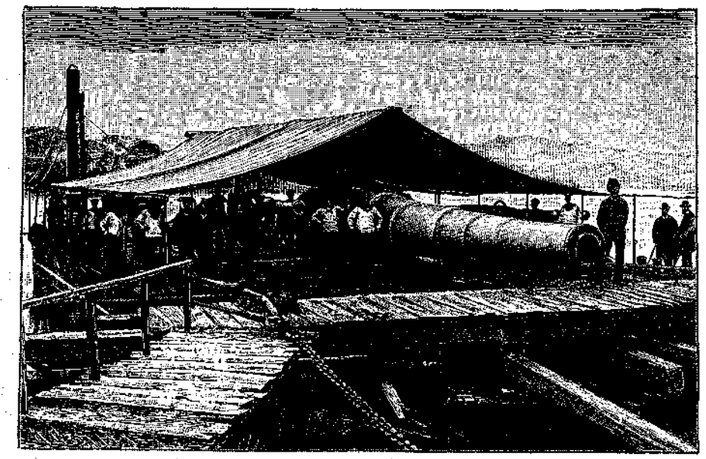

ΤΗΛΕΒΟΛΟΝ ΑΡΜΣΤΡΟΓΚ ΤΩΝ 100 ΤΟΝΝΩΝ.

Πρὸς μεταφορὰν τοῦ βαρέος τούτου ὄγκου ἀπὸ τῶν ὀχθῶν τοῦ Ἄλβιος εἰς τὰς ἀκτὰς τῆς Ἰταλίας ἠναγκάσθησαν νὰ κατασκευάσωσιν ἰδιαιτέραν μεταφορικὴν ἅμαξαν μὲ δώδεκα ἄξονας, ἥτις καὶ τῷ ὄντι ἄνευ τινὸς ἀπευκταίου ἐπεισοδίου μετεβίβασε τὸ τεράστιον βάρος διὰ τῆς σήραγγος τοῦ Γοθάρδου εἰς Ἰταλίαν. Ἐνταῦθα ἐτοποθετήθη ἡ πλὰξ ἐγγὺς τῆς ἀκτῆς ἐντὸς βραχώδους τινὸς κοιλώματος, ὅπου καὶ ἐστερεώθη διὰ μέσου δύο ἄλλων χυτῶν πλακῶν βάρους 42,000 μέχρι 45,000 χιλιογράμμων. Ἐκτὸς δὲ τούτου κατεσκευάσθη προςέτι ἄνωθεν καὶ πρὸ τῆς πλακὸς σκέπη ἐκ ξύλων, ἀφέθη δ' ἐλεύθερον μόνον ἓν μέρος, ὁπόθεν θὰ διήρχετο καὶ τὸ βλῆμα. — Το τηλεβόλον ἐτοποθετήθη ἐπὶ τοῦ πάκτωνος „Valente". Ἡ δευτέρα τῶν εἰκόνων μας παρέχει ἡμῖν τὴν ὄψιν τοῦ κολοσσοῦ, ἐγγὺς τοῦ ὁποίου εὑρίσκεται καὶ ἓν μικρότερον τηλεβόλον ὁλκῆς 15 μόνον ὑφεκατομέτρων. Ἡ ἀπόστασις ἀπὸ τοῦ στομίου τοῦ τηλεβόλου καὶ πλακὸς ἦν μόνον 133 μέτρων, κατὰ δὲ τὴν δοκιμὴν ἐπλήρωσαν τὸ τηλεβόλον ἐξαιρετικῶς διὰ 375 χιλιογράμμων πρισματικῆς πυρίτιδος, ἐν ᾧ ὡς βλήμματα ἐχρησίμευσαν ἐστομωμένα χαλύβδινοι μύδροι τοῦ Κρούπ, βάρους 1000 χιλιογράμμων.

Ἐπὶ τοῦ τόπου λοιπὸν τῆς σκοποβολῆς ἐν Spezia συνηθροίσθησαν οἱ ἀντιπρόςωποι τῶν σπουδαιοτέρων ἐργοστασίων τοῦ πολεμικοῦ ὑλικοῦ, καὶ πολλοὶ βουλευταὶ τῶν εὐρωπαϊκῶν, ἀμερικανικῶν καὶ ἀσιατικῶν κρατῶν, ἵνα παραστῶσι μάρτυρες τῆς γιγαντώδους μονομαχίας μεταξὺ τηλεβόλου καὶ θώρακος. Αἱ δαπάναι τοῦ μεγάλου τούτου στρατιωτικοῦ θεάματος συνεποσώθησαν εἰς ἡμισυ περίπου ἑκατομμύριον φράγκων.

Τῇ 20. Ἀπριλίου ἡ θάλασσα ἦτο ἤρεμος, μόλις δ' ἐκινεῖτο ὁ μέγας πάκτων „Valente" ἐπὶ τῶν ἠρεμούντων κυμάτων. Περὶ τὴν ἐννάτην πρωϊνὴν ὥραν πολυάριθμοι λέμβοι ἔφερον ὅλους τοὺς συμμετέχοντας τῆς δοκιμῆς εἰς τὸν τόπον τῆς σκοποβολῆς. Δύο ὥρας διήρκεσεν ἡ πλήρωσις τοῦ τηλεβόλου καὶ ἡ ἀποπεράτωσις τῆς κατασκευῆς τῆς πρὸ τοῦ θώρακος σκέπης. Μετὰ τοῦτο ἀπεμακρύνθησαν ἅπαντες οἱ θεαταὶ εἰς ἀπόστασιν 300 μέτρων ἀπὸ τῆς πλακός. Τῇ 10½ πρὸ μεσημβρίας ἀντήχησεν ὁ πρῶτος κανονοβολισμός, καὶ ἐν τῷ ἅμα νέφος καπνοῦ ἐκάλυψε τὸν πάκτωνα, τεμάχια ξύλων ἀνετινάχθησαν εἰς τὸν ἀέρα, τεμάχια τῆς ὑπὸ τῆς πιέσεως τοῦ ἀέρος διασπασθείσης ξυλίνης ἀποβάθρας, ἥτις συνέδεε τὸν πάκτωνα πρὸς τὴν ξηράν.

Ὅλοι ἔσπευσαν ἤδη πρὸς τὸν θώρακα καὶ ἀπέσυραν ἐν μέρος τῆς πρὸ αὐτοῦ ξυλίνης σκέπης, προωρισμένης νὰ ἐμποδίσῃ τὴν διασπορὰν τῶν συντριμμάτων. Οἱ πλεῖστοι τῶν εἰδημόνων ἦσαν ἐκ τῶν προτέρων πεπεισμένοι, ὅτι θὰ εὑρισκον τὴν πλᾶκα κατασυντετριμμένην, ἀλλ' ἀντὶ τούτου εὗρον αὐτὴν ἐντελῶς ἀβλαβῆ, ἐν ᾧ τὸ 1000 χιλιόγραμμα ζυγίζον βλῆμα εἶχε διαλυθῆ εἰς μυρία τεμάχια. Ἡ βολὴ εἶχεν ἀφήσει ἐπὶ τῆς πλακὸς μικράν τινα μόνον ἐμπίεσιν, ἀφ' ἧς προεξέβαλλον πέντε ῥαβδωταὶ ῥωγμαί. Μόνον ἡ μία ἐκ τούτων ἐξικνεῖτο μέχρι τοῦ τελευταίου στρώματος τῆς πλακὸς ὡς λεπτή τις καὶ τριχοειδὴς γραμμή. Ἀφ' οὗ πάλιν ἐπηνορθώθη ἡ ξυλίνη στέγη καὶ ἡ ἀποβάθρα, ἔγινε τῇ 24. Ἀπριλίου ἡ δευτέρα βολή. Καὶ ἐκ ταύτης ἡ βλάβη ὑπῆρξεν ἀσήμαντος, διότι ἡ πλὰξ εἰς τὴν ἐσωτερικήν της πλευρὰν ἔμεινε πάλιν ἀνέπαφος, ἀντέστη δὲ γενναίως καὶ ἡρωϊκῶς καὶ εἰς τὴν ἀλκὴν τοῦ τρίτου βλήματος.

Ἡ δοκιμὴ εἶχεν ἀποπερατωθῆ ἀποδείξασα, ὅτι ἡ πλὰξ καὶ μετὰ τὰς τρεῖς ταύτας προςβολὰς ἐκέκτητο τὴν ἱκανότητα ν' ἀντιστῇ ἄνευ βλάβης καὶ εἰς τετάρτην βολήν. Τὸ ἀποτέλεσμα τοῦτο φαίνεται ἔτι μᾶλλον καταπληκτικόν, ἂν ἐξετάσωμεν ἐγγύτερον καὶ ἀκριβέστερον τὰς θέσεις, ἃς προςέβαλον τὰ τρία βλήματα, διότι τὸ δεύτερον καὶ τρίτον ἀφίστατο τοῦ πρώτου κατὰ 85 μόνον ὑφεκατόμετρα, ἡ δὲ μεταξὺ καὶ τῶν τριῶν ἐπιφάνεια ἰσοῦται πρὸς 35 τετραγων. ὑφεκατόμετρα, ἐν ᾧ ἡ πλὰξ εἶχεν ἐπιφάνειαν, ἐκτεθειμένην εἰς τὰς βολάς, ἴσην πρὸς 12,5 τετραγωνικὰ μέτρα. Ἐπειδὴ δὲ δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ παραδεχθῶμεν, ὅτι ἐν καιρῷ ἀγῶνος καὶ πάλης σπουδαίας μία καὶ ἡ αὐτὴ πλὰξ θὰ προςβληθῇ τρεῖς φορὰς μετὰ τόσης δυνάμεως, δὲν ἀμφιβάλλομεν, ὅτι περιτείχισμα ἐξωπλισμένον διὰ τοιούτων πλακῶν δύναται ν' ἀντιστῇ τελεσφόρως εἰς πᾶσαν οἱανδήποτε προςβολὴν διὰ τῶν μεγίστων σημερινῶν τηλεβόλων. Ἡ Ἰταλικὴ κυβέρνησις ἀμέσως προςεκάλεσε τὸ γερμανικὸν ἐργοστάσιον νὰ περιτειχίσῃ διὰ τοιούτων θωράκων τὸν ὅρμον τῆς Spezia καὶ ἤδη αἱ ἐργασίαι βαίνουσι πρὸς τὰ πρόσω μετὰ ταχύτητος καὶ σπουδῆς, οὕτως ὥςτε μετὰ παρέλευσιν οὐ πολλοῦ χρόνου τὸ ἰταλικὸν βασίλειον θὰ ἔχῃ ἐν ὅλως διόλου ἀπρόςβλητον φρούριον.

1. ΓΟΥΣΤΑΥΟΣ ΕΙΧΤΑΛ. Ἐκ παρισινῆς φωτογραφίας, σελ. 193.

2. Η ΚΟΛΥΜΒΗΤΙΚΗ ΕΝ ΒΕΝΕΤΙΑ. Γνωστὸς καὶ ἐξ ἄλλων καλλιτεχνικῶν αὐτοῦ ἔργων εἰς τοὺς ἡμετέρους Ἀναγνώστας ὁ ἔξοχος ζωγράφος τοῦ χαριεστάτου τούτου ἔργου ἐξέλεξεν, ὡς πάντοτε, ὡραιοτάτην σκηνὴν τοῦ ποιητικοῦ τῶν Ἰταλῶν τῆς Βενετίας βίου, ἔνθα ὁ κ. Κράϋ διέμεινεν ἐπὶ μακρὸν καὶ ὑπὸ τὸν ὡραῖον ἐκεῖνον οὐρανὸν ἐμόρφωσε τὴν ποιητικὴν φαντασίαν του. Ὡραία τοῦ μεσημβρινοῦ κλίματος μήτηρ δίδει εἰς τοὺς δύο εὐμορφοτάτους υἱούς της, ὡραίους ὡς ἐρωτιδεῖς τῆς μυθολογίας μας, τὰ πρῶτα τῆς κολυμβητικῆς μαθήματα. Του ἁπλουστάτου τούτου κατα τὴν ὑπόθεσιν εἰκονίσματος, τοῦ ὁποίου τὴν γοητείαν ἑρμηνεύει μόνη ἡ διαρκὴς αὐτοῦ θέα, δὲν ἦτον εὔκολον νὰ μεταδοθῇ ἀμείωτος ἡ χάρις καὶ ἡ λεπτότης διὰ τοῦ τυχόντος τεχνίτου ἐν τῇ ξυλογραφικῇ ἐπεξεργασίᾳ, πράγματι δὲ αὐτὸς ὁ καλλιτέχνης ἀνέθεσεν αὐτὴν εἰς τὸν πρῶτον τῆς Γερμανίας ξυλογράφον, τὸν περίφημον Weber, τοῦ ὁποίου ἡ φήμη καὶ ἡ ἀξία ἰσοφαρίζει πρὸς τὰ ἴδια χαρίσματα τῶν κορυφαίων τῆς ἐποχῆς μας ζωγράφων.

3. Ο ΑΤΤΑΛΟΣ ΠΡΟΣΦΕΡΩΝ ΘΥΣΙΑΣ ΤΗ ΑΘΗΝΑ. Ἐκ τῆς ἐν Βερολίνῳ καλλιτεχνικῆς Ἐκθέσεως, σελ. 199.

Τέσσαρα ἔγχορδα μουσικὰ ὄργανα, ἅπαντα ὑπὸ τοῦ περιωνύμου **Stradivarius** κατασκευασθέντα, ἀποτελοῦσι μέρος τῆς κληρονομίας ἑνὸς πλουσίου γάλλου φίλου τῆς τέχνης, πρὸ ὀλίγου χρόνου μεταστάντος ἐκ τῶν ἐπιγείων. Τὸ ἓν βιολίον χρονολογεῖται ἀπὸ τοῦ ἔτους 1737, ὅτε καὶ ὁ Στρατιβάριος ἐκεῖνος ἀπεβίωσεν, εἶνε δὲ τὸ τελευταῖον βιολίον, ὅπερ κατεσκεύασε καὶ ὁ ἴδιος ἔδωκεν αὐτῷ τὸ ὄνομα „κύκνειον ᾆσμα". Ὁ ἀποβιώσας ἰδιοκτήτης αὐτοῦ τὸ εἶχεν ἀγοράσει ἀντὶ 17,000 φράγκων. Τὸ δεύτερον βιολίον φέρει ὡς χρονολογίαν τὸ ἔτος 1704 καὶ ἠγοράσθη ἀντὶ 12,700 φρ. Τὸ βαθύχορδον (βιόλα) εἶνε ἀπὸ τοῦ 1728 καὶ ἔχει ἀξίαν 19,000 φρόγκ., τὸ τέταρτον δὲ καὶ τελευταῖον ὄργανον, Cello, χρονολογεῖται ἀπὸ τοῦ 1696 καὶ ἔχει ἀξίαν 17,500 φράγκων.

* * *

Ἡ κυβέρνησις τῆς Αὐστρίας ἐπέστειλεν εἰς ὅλα τὰ ταχυδρομικὰ γραφεῖα τῆς αὐστροουγγρικῆς μοναρχίας ἐγκύκλιον, δι' ἧς ἀπαγορεύεται ἡ εἰς τὸ κράτος εἰσαγωγὴ 196 ἐφημερίδων ἀπέναντι 186 κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος 1885. Καὶ δικαστικῆ μὲν ἀποφάσει ἀπηγορεύθησαν τῆς κυκλοφορίας 7 ἐφημερίδες, ὧν 3 γερμανικαὶ καὶ 4 ἰταλικαί, αἱ δὲ λοιπαὶ ἅπασαι ἀπεκλείσθησαν ἕνεκα λόγων πολιτικῶν. Σχεδὸν τὸ τρίτον ἐξ αὐτῶν, ἤτοι 54 ἐφημ. γράφονται ἰταλιστὶ καὶ ἐκδίδονται ἐν Ῥώμῃ, Μιλάνῳ, Τουρίνῳ, Βενετίᾳ ὡς ὄργανα τῆς **Italia irredenta**. Ἕτεραι 42 ἐφημερίδες δημοσιεύονται εἰς γλῶσσαν γερμανικήν, 18 δὲ αὐτῶν ἐκδίδονται ἐν αὐτῇ τῇ Βούδα-Πέστῃ. Ἐκ τῶν οὐγγρικῶν ἐφημερίδων οὐδεμία εἶνε ἀπηγορευμένη, δὲ τῶν τσεχικῶν ὅμως φύλλων, περὶ τὰ 20 τὸν ἀριθμὸν καὶ ὧν τὰ πλεῖστα ἐν Χικάγῳ τῆς Ἀμερικῆς ἐκδίδονται, προςέτι δὲ καὶ δώδεκα πολωνικῶν, δὲν ἐπιτρέπεται ἡ ἐν Αὐστρίᾳ κυκλοφορία.

* * *

Ἐν μεγάλῃ Βρεταννίᾳ ἐδημοσιεύθησαν πέρυσι 525 νέα βιβλία ὀλιγώτερον τῶν κατὰ τὸ προπαρελθὸν ἔτος 1884 ἐκδοθέντων, ἤτοι 4307 ἀντὶ 4832. Νεώτεραι ἐκδόσεις βιβλίων ἐγένοντο ἐν ἔτει 1885 1333 ἀντὶ 1541 τοῦ ἔτους 1884, ἑπομένως ἐν συνόλῳ νέα βιβλία καὶ νέαι ἐκδόσεις 5640. Ἐκ τούτων 847 βιβλία πραγματεύονται θεολογικὰ ζητήματα, 652 ἔχουσι μᾶλλον παιδαγωγικὴν καὶ φιλολογικὴν οὐσίαν, χάριν τῆς νεολαίας ἐγράφησαν 813, εἰς τὸν βωμὸν τῆς ἐλαφρᾶς λεγομένης φιλολογίας κατετέθησαν 695 διανοητικὰ προϊόντα, τῇ θέμιδι ἐθεράπευσαν μόνον 129, εἰς τὴν πολιτικὴν οἰκονομίαν καὶ τὸ ἐμπόριον ἀφιερώθησαν 253, ἡ φιλοκαλία καὶ ἡ τυπογραφικὴ τέχνη συνειργάσθησαν ἵνα παραγάγωσι 373, καλλιτεχνικὰ καὶ εἰκονογραφημένα συγγράμματα, χάριν τῶν περιηγήσεων κτλ. ἐγράφησαν 239, ἱστορικῶς καὶ βιογραφικῶς κτλ. σπουδαίαν ὕλην ἔχοντα εἶνε 431, εἰς τὴν ποίησιν καὶ τὸ δρᾶμα προσηνέχθησαν 164, ἐπετηρίδες κτλ. ἐγράφησαν 187, διατριβαί, μονογραφίαι κτλ. 220 καὶ τέλος ἕτερα 240 διαφόρου καὶ ποικίλης ὕλης συγγράμματα.

* * *

Ἀπὸ ἔτους εἰς ἔτος αὐξάνεται τὸ πλῆθος τῶν εἰς Ἀμερικὴν πρὸς εὕρεσιν πόρου ζωῆς μεταναστευόντων Εὐρωπαίων, ἡ Γερμανία δὲ εἶνε κυρίως ἡ χώρα ἐκείνη, ἥτις ἀδυνατεῖ, νὰ θρέψῃ τὰ φιλόπονα καὶ ἐργατικὰ αὐτῆς τέκνα. Ὁ ἀριθμὸς τῶν κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος 1885 εἰς Νέαν Ὑόρκην ἀποβιβασθέντων μεταναστῶν ἀνέρχεται εἰς 280,745, ἀπέναντι 319,435 κατὰ τὸ 1884. Μικρὰ βεβαίως ἡ διαφορά, καὶ ὑπάρχει φόβος μὴ ἀρχίσῃ πάλιν ἐπίτασις τοῦ κακοῦ, ἀφ' οὗ ἡ κοινωνικὴ καὶ οἰκονομικὴ ἐνταῦθα κατάστασις βαίνει διηνεκῶς πορείαν ἐπὶ τὰ χείρω.

* * *

Ἐπὶ τοῦ ἡμετέρου πλανήτου ὑπάρχει καὶ λαός, μὴ δυνάμενος νὰ μετρήσῃ ἄνω τῶν δύο. Τὸ ἐδωάριον τοῦτο εἶνε οἱ Βοτοκούδοι, ἰνδικὴ φυλὴ κατοικοῦσα ἐν Βρασιλίᾳ μεταξὺ δύο ἑτερωνύμων Ρίων, ἔχει δὲ πραγματικῶς δύο ἀριθμητικὰ ὀνόματα, ἤτοι τὴν λέξιν *μοκείναμ* πρὸς ἔκφρασιν τοῦ ἀριθμοῦ *ἑνὸς* καὶ τὴν λέξιν *μούχου* διὰ πάντα ἄλλον ἀριθμὸν ἄνω τοῦ ἑνός. Ἀλγεβραν ὑψηλὴν καὶ λογαρίθμους δὲν ὠνειρεύθησαν βέβαια οἱ αὐτάρκεις οὗτοι ἀντίποδες, θὰ φθονῶσιν ὅμως τὰ παιδία μας τοὺς μικροὺς Βοτοκούδους, μαντεύοντα τὴν ἁπλότητα τῆς ἀριθμητικῆς των προπαιδείας, δι' ἣν τοσάκις αὐτὰ ξυλίζονται κατὰ τὸ μάθημα τῆς ἀριθμητικῆς.

* * *

Παραθέτομεν ἐνταῦθα ὀλίγας σημειώσεις περὶ τῶν τριχῶν τοῦ ἀνθρώπου. Ἄγγλος τις, ὀνόματι Ἐρασμος Βίλσων, ἐπαγγελλόμενος δέ, ἐξ ἀνίας πιθανῶς, τὴν στατιστικὴν ὀργολογίαν, ἐμέτρησε τὴν διάμετρον μιᾶς τριχὸς τῆς ἀνθρωπίνης κόμης καὶ εὗρεν αὐτὴν ἴσην πρὸς τὸ $400^{ον}$ μέρος τοῦ δακτύλου. Τετρακόσιαι λοιπὸν τρίχες παρ' ἀλλήλας τιθέμεναι ἤθελον περιλάβει τὸν χῶρον ἑνὸς δακτύλου. Συνήθως ὅλοι παραδεχόμεθα ὅτι ὁ ἀνὴρ εἶνε συμπαγέστερος καὶ τραχύτερος τῆς γυναικὸς κατὰ τὸ σῶμα· ὅ,τι ἀφορᾷ ὅμως τὰς τρίχας ἡ ἰδέα αὕτη εἶνε ὅλως ἐσφαλμένη. Ἡ ἀνδρικὴ θρὶξ εἶνε κατὰ μέσον ὅρον πολὺ λεπτοτέρα τῆς γυναικείας, καίπερ ἀδιακόπως κειρομένη. Περίεργον εἶνε πόσον τὸ χρῶμα σημαίνει ὡς πρὸς τὴν διάμετρον μιᾶς τριχός· αἱ ξανθαὶ καὶ ὑπόφαιοι τρίχες εἶνε αἱ λεπτότεραι πασῶν, παχύτεραι αἱ μέλαιναι, μέτριαι δὲ αἱ ἐρυθραῖ καὶ αἱ καστανόχροοι. Ὁ αὐτὸς Ἄγγλος Ἐρασμος εὗρεν τὸν μέσον ὅρον τοῦ πλήθους τῶν τριχῶν τῆς κεφαλῆς, αἵτινες εἶνε 120,000. Καὶ τὸ ποσὸν ὅμως τῶν τριχῶν ἐξαρτᾶται ἀπὸ τοῦ χρώματός των. Ἐφ' ἑνὸς τετραγωνικοῦ δακτύλου εὑρίσκονται ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μας ξανθαὶ μὲν τρίχες 728, μελαγχροιναὶ δὲ 638, ἀλλὰ μαῦραι μόνον 585. Ὅλα ταῦτα βέβαια κατὰ προσέγγισιν. Ξανθὴ λοιπὸν κυρία ὑπερτερεῖ τῆς μελαγχροινῆς καὶ κατὰ τὴν λεπτότητα καὶ κατὰ τὴν ποσότητα τῶν τριχῶν, ἔχουσα νὰ περιποιηθῇ καθ' ἑκάστην τρίχας μήκους 140,000 μέτρων.

* * *

Καὶ ὅμως ἡ στατιστικὴ διδάσκει, ὅτι αἱ μελαγχροιναὶ ὑπανδρεύονται κατὰ ἓν τρίτον περισσότερον τῶν ξανθῶν. Ἐξ ἑκατὸν μελανοκόμων ὑπανδρεύονται αἱ 79, ἐνῷ ἐξ ἰσαρίθμων ξανθοκόμων κατὰ μέσον ὅρον μόνον αἱ 55. — Ὅτι αἱ ὀφρῦς καὶ αἱ βλεφαρίδες ἐτέθησαν ὑπὸ τῆς φύσεως ἐκεῖ ὅπου εὑρίσκονται μὲ σκοπόν, οὐδεὶς τὸ ἀρνεῖται, ὀλίγοι ὅμως γνωρίζουσιν ὅτι ἡ κόμη εἶνε σπουδαῖος παράγων διὰ τὴν ὑγίειαν τοῦ σώματος. Αἱ τρίχες εἶνε, κατὰ τὴν ἔκφρασιν τῆς φυσικῆς, κακὸς τῆς θερμότητος ἀγωγός, ρυθμίζουσιν ἑπομένως τὴν θερμοκρασίαν τῆς κεφαλῆς καὶ παρεμποδίζουσι πᾶσαν ὑπερβολικὴν θέρμανσιν ἢ ἀπόψυξιν αὐτῆς. Τὴν ἀξίαν αὐτῶν ὡς πρὸς τὴν καλλονὴν καὶ εὐπρέπειαν τοῦ σώματος ἐκτιμῶσιν ἀμφότερα τὰ φῦλα ὡς λείψανα χαρακτηριστικὰ γενικοῦ τριχώματος, ὅπερ ἔφερον ὡς δοραν οἱ παλαιότατοι ἡμῶν προπάτορες. Εἶνε δὲ ἀποδεδειγμένον, ὅτι ἑκάστη θρὶξ φέρει κατὰ τὴν ῥίζαν ἕνα ἢ καὶ πλειοτέρους ἀδενίσκους, ἐκκρίνοντας λιπαρόν τι ὑγρόν. Διὰ τοῦ μέσου τούτου ἡ φύσις παρέχει τὸ ἴδιόν της ἔλαιον καὶ οὐδεμία ὑπάρχει ἀνάγκη ἄλλου τινὸς τεχνητοῦ, ὑπὸ τῶν ἐφημερίδων ἐξυμνουμένου καὶ καταστρέφοντος τὸ ὑγιὲς τῆς κεφαλῆς τρίχωμα. Ἡ χρῆσις τῶν ἐλαίων καὶ τῶν ἀρωμάτων εἶνε βλαβερωτάτη, διότι ὄχι μόνον ὁ ἄνθρωπος, ἀλλὰ καὶ ἡ φύσις καταντᾷ ὀκνηρά, ὅταν βλέπῃ τὰ καθήκοντό της ἐκτελούμενα ὑπὸ αὐτοκλήτων ἀντικαταστατῶν. Οἱ φέροντες βραχεῖαν τὴν κόμην ὀφείλουσι καθ' ἑκάστην νὰ πλύνωσι τὴν κεφαλὴν διὰ ψυχροῦ μόνον ὕδατος, σπανίως δὲ νὰ μεταχειρίζωνται σάπωνα, ὅστις συνήθως προκαλεῖ ὑπέρμετρον ἐρεθισμὸν τῶν κατὰ τὰς ῥίζας τῶν τριχῶν ἀδενίσκων.

* * *

Ὁ γνωστὸς ζωγράφος Βερεσάγιν, ὅστις κατ' αὐτὰς διῆλθεν ἐκ Βερολίνου, ἔτυχε νὰ εὑρεθῇ ἐν Λονδίνῳ καθ' ἣν ἐποχὴν συνέβαινον αἱ ἐκεῖ ταραχαὶ τῶν ἐργατῶν καὶ συνέλαβε τὴν τολμηρὰν ἰδέαν νὰ τὰς ζωγραφήσῃ. Ὁ καλλιτεχνικὸς κόσμος ἀναμένει μετὰ πολλοῦ ἐνδιαφέροντος τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ μεγαλεπηβόλου σχεδίου τοῦ ἐξόχου ζωγράφου, ὅστις ὡς ἐξῆς ἐξεφράσθη περὶ τοῦ ἀπαισίου ἐκείνου δράματος. „Οὐδέποτε εἶδον ἀνθρώπινα πλάσματα τόσον πεινελέα, ἐξουθενημένα, κακῶς ἐνδεδυμένα καὶ φριχωδῶς ἐλεεινά. Ἡ γλῶσσα εἶνε ἀνίκανος νὰ παραστήσῃ τὴν ἐντύπωσιν, ἣν ἐπροξένησεν ἐπ' ἐμὲ τὸ δέαμα ὄχλου τόσον ἀθλίου καὶ ὑπὸ ταλαιπωριῶν τόσον ἀποθηριωθέντος. Ἴδωμεν τί δύναται ὁ χρωστὴρ νὰ παραστήσῃ."

ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ ΚΑΙ ΕΜΠΟΡΙΟΝ.

Ἐφ' ὅσον ἡ παρ' ἡμῖν στοιχειωδεστάτη βιομηχανικὴ πρόοδος δὲν ἐπαρκεῖ πρὸς τελείωσιν καλλιτεχνικῶν ἐν γένει προϊόντων, πολλῶν ἄξιοι ἐπαίνων τυγχάνουσιν οἱ ἐν εὐρωπαϊκοῖς κέντροις ὀλιγάριθμοι ἐκεῖνοι ἔμογενεῖς, οἵτινες διὰ μυρίων θυσιῶν καὶ φιλοτιμίας ἀγαστῆς συντελοῦσι μακρόθεν εἰς τὴν μόρφωσιν καλλιτεχνικῆς τινος παρ' ἡμῖν ἀγωγῆς. Εἷς ἐκ τούτων καὶ ὁ ἐν Λειψίᾳ κ. Ἰ. Δ. Νεράντζης ἐξέδωκεν ἀπὸ ἔτους ἀρξάμενος καὶ πρό τινας συμπληρώσας πλήρη σειρὰν λαμπρῶν λιθογραφικῶν εἰκόνων εἰς μέγα σχῆμα (43, 55 ἑκατοστ. τοῦ μέτρου), πασῶν προςωπογραφιῶν τοῦ Ἀγῶνος καὶ συγχρόνων ἐξεχουσῶν ἐκ τῶν καθ' ἡμᾶς προςωπικοτήτων. Τὰ λιθογραφήματα τοῦ κ. Νεράντζη ἀνθαμιλλῶνται πρὸς τὰ τελειότερα τῶν ἐγχωρίων προϊόντων τοῦ εἴδους, πρὸς σύστασιν δ' αὐτῶν καταληπτὴν ὑπὸ τῶν ἡμετέρων ἀρκεῖ νὰ ἀναφέρωμεν, ὅτι κατ' οὐδὲν ὑπολείπονται ἀλλ' ὑπερτεροῦσι μάλιστα τῶν ἐντελεστέρων φωτογραφημάτων. Ἐκ τῆς ἐθνικῆς ταύτης συλλογῆς ἀποσπῶμεν τὰς ἑξῆς εἰκόνας: Γεώργιος Α'., βασιλεὺς τῶν Ἑλλ., Ὄλγα ἡ Βασίλισσα, Χαρίλαος Τρικούπης, Θεόδωρος Δηλιγιάννης, Μάρκος Βότσαρης, Γεώργιος Καραϊσκάκης, Ὀδυσσεὺς Ἀνδροῦτσος, Πετρόμπεης Μαυρομιχάλης, Κ. Κανάρης, Α. Ὑψηλάντης, Ἰωάν. Καποδίστριας, Ὄθων Α'. Βασιλεὺς τῶν Ἑλλήνων, Ἀμαλία ἡ Βασίλισσα, Ἀλέξ. Μαυροκορδάτος, Α. Μιαούλης, Κ. Τζαβέλας, Κωνσταντῖνος ὁ Διάδοχος, Θεόδωρος Γρίβας, Κυριακούλης Μαυρομιχάλης, Κωνστ. Μεταξᾶς, Χατζῆ Χρῆστος κτλ.

Ἑκάστη τῶν εἰκόνων τούτων πωλεῖται ἀντὶ ἑνὸς μόνον φράγκου, προπληρωτέου, ἅμα δὲ τῇ παραλαβῇ τοῦ ἀσημάντου τούτου ἀντιτίμου ἀποστέλλεται ἐντεῦθεν ἡ εἰκὼν ἐλευθέρα ταχυδρομικῶν τελῶν, ἰσχύουσι δ' ἐν γένει διὰ τὰ χρηματικὰ ἐμβάσματα αἱ αὐταὶ καὶ διὰ τὴν „Κλειώ" εὐκολίαι, ἐν τῇ τελευταίᾳ σελίδι τοῦ ἐξωφύλλου ἀναγεγραμμέναι. Πιστεύομεν ἡ συλλογὴ αὕτη ν' ἀντικαταστήσῃ τὰς ἐν Ἀνατολῇ ἀνηρτημένας δημοσίᾳ τε καὶ κατ' οἶκον γελοιογραφίας, τὰ ἀπαίσια ἐκεῖνα εἰκονίσματα τῶν προςφιλεστέρων καὶ σεβασμιωτέρων τοῦ ἔθνους προςώπων καὶ πάσης φιλοκαλίας ἐξαμβλωτικά.

* * *

Καθὼς ἐπ' ἐσχάτων ἤρχισαν πάλιν νὰ γίνωνται ποικίλαι καὶ σημαντικαὶ μεταβολαὶ εἰς τὰ διάφορα τῶν ὅπλων συστήματα, οὕτω καὶ τὰ διάφορα πυριτιδοποιεῖα ἀκαμάτως κατέγειναν, ὅπως παρασκευάσωσι νέον, τελειότερον, φονικώτερον δηλ. εἶδος πυρίτιδος. Τὰ πειράματα, τὰ ὁποῖα ἐγένοντο ὑπὸ τοῦ Ἐργοστασιάρχου Rottweil, ἐστέφθησαν ὑπὸ ἐπιτυχίας. Τὰ πλεονεκτήματα τῆς νέας πυρίτιδος ἐν σχέσει πρὸς τὴν τοῦ γερμανικοῦ στρατοῦ πυρίτιδα εἶνε πολλά, τὰ δὲ κυριώτερα ἡ μείζων πρὸς ἀνάφλεξιν ταχύτης, ἡ σπουδαία ἐλλάττωσις τοῦ παραγομένου καπνοῦ ὡς καὶ τοῦ ἀναγκαίου ποσοῦ πρὸς πλήρωσιν τοῦ ὅπλου. Τὴν μεγίστην ὅμως σπουδαιότητα ἐνέχει τὸ ἄλλο τῆς πυρίτιδος προϊόν, ὅτι δὲν ἐπενεργεῖ ἐπὶ τῶν παρειῶν τοῦ σωλῆνος, οὐδὲ θερμαίνει αὐτὸν ὑπὲρ τὸ δέον καὶ μέχρι διαρρήξεως. Τὸ ζήτημα εἶνε τώρα, ἂν ἡ νεωστὶ ἐφευρεθεῖσα βροτολοιγὸς κόνις ἀντέχει εἰς τὴν ἐπενέργειαν τῆς ἀτμοσφαίρας, καὶ ἐπὶ πόσον χρόνον.

* * *

Ἀπό τινος γίνεται σπουδαία σκέψις ἐν Βιέννῃ ὅπως εὐρυνθῇ τὸ ἐν τῇ πόλει ἐκείνῃ Ἀνατολικὸν Μουσεῖον καὶ μεταβληθῇ εἰς „Γενικὸν αὐστριακὸν μουσεῖον τοῦ Ἐμπορίου". Κύριος σκοπὸς τῆς ἰδρύσεως τοιούτου Καταστήματος ἔσται ἡ διαφώτισις τῶν ἐν τῇ Αὐτοκρατορίᾳ βιομηχάνων καὶ ἐμπόρων περὶ τῆς πορείας τῶν ἐργασιῶν, συναλλαγῶν καὶ ἐν γένει πάσης ἐμπορικῆς ὑποθέσεως ἐν ξέναις χώραις καὶ ἡ διευκόλυνσις τῆς πρὸς αὐτὰς συναφείας καὶ ἐπικοινωνίας. Τὸ μουσεῖον τοῦτο θὰ παρέχῃ τὰ μέσα πρὸς σπουδὴν τοῦ πρακτικοῦ καὶ στατιστικοῦ μέρους τῆς παγκοσμίου ἐμπορικῆς κινήσεως, ὑποδεικνύον ἅμα ποῖα εἶνε τὰ ἄλλαχοῦ σπάνια καὶ περιζήτητα ἐμπορικὰ ἀντικείμενα καὶ ὑπὸ τίνας ὅρους δύνανται ἐκεῖ οἱ αὐστριακοὶ βιομήχανοι νὰ ἐπιχειρήσωσιν οἱονδήποτε συμφέροντα ἀνταγωνισμόν. Ἡ Διεύθυνσις αὐτοῦ θὰ συνεννοῆται διαρκῶς πρὸς τὰ ἀπανταχοῦ αὐστριακὰ προξενεῖα καὶ θὰ ἔχῃ ἐπίσημον χαρακτῆρα, κύριον δ' αὐτῆς μέλημα ἔσται ἡ δημιουργία κέντρου, ὅθεν δι' ἐμπείρου ὑπηρεσίας θὰ παρέχωνται αἱ ἀσφαλέσταται καὶ βασιμώταται πληροφορίαι περὶ τοῦ παγκοσμίου ἐμπορίου καὶ τῆς βιομηχανίας.

* * *

Ἡ ἀνάπτυξις τῆς γαλλικῆς βιομηχανίας ἐν τῇ τέχνῃ φαίνεται, ὅτι κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη σημαντικῶς ὑπελείφθη κατὰ τὴν παραγωγὴν καὶ τὴν ζωτικότητα τῆς ὁμοίας βιομηχανίας ἄλλων τῆς Εὐρώπης χωρῶν. Ἀκριβῶς περὶ τοῦ ζητήματος τούτου ἐγράφησαν ἐσχάτως οὐκ ὀλίγα ἔν τινι ἐκθέσει, ἀπευθυνθείσῃ πρὸς τὸν ὑπουργὸν τῶν καλῶν τεχνῶν τῆς Γαλλίας. Ὁ εἰςηγητὴς διαιρεῖ τὴν ἀπὸ τοῦ 1880 μέχρι τοῦ 1885 γενομένην ἐξαγωγὴν εἰς δύο μέρη καὶ συμπεραίνει, ὅτι πρὸ πάντων ἡ γερμανικὴ καὶ ἡ αὐστριακὴ καλλιτεχνικὴ βιομηχανία ἀνεδείχθησαν ἀπό τινος ἐπικίνδυνοι τῆς γαλλικῆς ἀντίπαλοι. Ἡ ἐπίσημος γαλλικὴ ἔκθεσις ἐπιλέγει, ὅτι οἱ ἐνδιαφερόμενοι δὲν πρέπει πλέον νὰ χάνωσι καιρὸν καὶ ἀπαιτεῖ, ὅπως ἡ Γαλλία βαδίσῃ ἐπὶ τᾷ ἴχνῃ τῆς Γερμανίας καὶ καταβάλῃ μείζονα προςοχὴν εἰς τὴν καλλιτεχνικὴν ἀνάπτυξιν καὶ μόρφωσιν τῶν ἐργατῶν, διὰ νὰ προφυλαχθῇ εἰς τῶν σπουδαιοτέρων τῆς βιομηχανίας κλάδων ἀπὸ ἀναποδράστου καὶ ἐντελοῦς παραγκωνισμοῦ.

Η ΣΥΡΜΙΚΗ ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ.

Ἀφ' οὗ ὁ κόσμος ὅλος, καὶ μάλιστα ὁ πλέον εὐπαθὴς ἀπέναντι τῶν ἀτελευτήτων μεταβολῶν καὶ πραξικοπημάτων τοῦ ἀηττήτου Συρμοῦ, ἐγκατέλιπε τὴν ἀχλὺν τῶν πόλεων καὶ κατέφυγεν ἢ εἰς ὀρεινὰ καὶ εὐάερα μέρη τῆς μεσογείου, ἢ εἰς δροσερὰς καὶ πλήρεις θερινῶν διασκεδάσεων πολίχνας, ἐπῄλθε κατὰ φυσικὸν λόγον μία ἀνάπαυλα, ἄλλως ἀναγκαία, εἰς τὴν ἀδιάκοπον καὶ ἀκαταπόνητον σπουδὴν τῶν ἀναριθμήτων συρμικῶν φύλλων, μεθ' ἧς ἀνὰ πᾶσαν ἑβδομάδα ἢ δεκαπενθημερίαν ἐδημοσίευον ὅλας τὰς ἰδιοτροπίας τῆς θείας ἢ δεῖνα ἀριστοκρατίδος δεσποίνης. Τὴν σήμερον ἰδιαίτεροι συρμικοὶ ἀνταποκριταὶ ἀνέλαβον τὸ ἔργον τῶν χειμερινῶν ἐν ταῖς πόλεσι *μοδιστρῶν* καὶ σπουδάζουσι νὰ δώσωσι χρῶμα καὶ ζωὴν εἰς τὰ ἄλλως νῶν ξηρὰ συρμικὰ ὄργανα δι' ὅσον ἔνεστιν ἐκτενῶν καὶ λεπτομερῶν ἐκθέσεων τοῦ συρμικοῦ ἐν τοῖς λουτροῖς βίου καὶ τῶν ἄλλων νεωτερισμά"ν, οἵτινες εἰκάζεται ὅτι θὰ μεταθέσωσι προςεχῶς τὸν θρόνον των ἀπὸ τῆς ἐξοχῆς ἐντὸς τῶν τειχῶν τῶν πόλεων. Καὶ πρῶτον οἱ ὀξυδερκεῖς οὗτοι συρμικοὶ κατάσκοποι παρετήρησαν, ὅτι αἱ κυρίαι ἤρχισαν νὰ μὴ ἀρέσκωνται πλέον εἰς τὰς τέως ἐν χρήσει *ὀμβρέλλας*, ἤρχισαν νὰ τὰς περιφρονῶσι καὶ νὰ μὴ ὑποφέρωσι τὴν ἀκαμπτον αὐτῶν ἀντίστασιν εἰς ὅλας τὰς ἀποπειρας πρὸς ἀνατροπὴν τοῦ πολιτεύματος καὶ τῶν νόμων, ὑφ' οὓς ὑπηρετοῦσι τὴν ἀνθρώπινον καὶ μάλιστα τὴν γυναικείαν ἀδυναμίαν. Ἡ συρμομανὴς φαντασία κατώρθωσε πραγματικῶς νὰ ἐπινοήσῃ καινοφανεῖς τινας *ὀμβρελλικοὺς* τύπους, τοὺς ὁποίους πειρᾶται νὰ καταστήσῃ δυςδιακρίτους ἀπὸ τῶν τέως συνήθων διὰ τῆς ἀμέτρου ἐπισωρεύσεως ἐπ' αὐτῶν πλείστων καὶ καθ' ὑπερβολὴν ζωηρῶν καὶ ἀλλοκότων χρωμάτων, τὰ ὁποῖα τῇδε κἀκεῖσε ποικίλλονται, ἀναλόγως πρὸς τὰς μᾶλλον ἢ ἧττον εὐφαντάστους ὀρέξεις ταύτης ἢ ἐκείνης τῆς δεσποίνης, δι' ἀλλοκότων ζωγραφιῶν, καὶ ὅλως πρωτοτύπων κοσμημάτων. Τὰ φαινόμενα ταῦτα ἀναμιμνήσκουσιν εἰς τὸν ἐπισκεφθέντα τὴν Ἰαπωνίαν, ἢ ἀναγνώσαντα διαφόρους ἐκθέσεις περιηγητῶν περὶ τοῦ ἐκεῖ βίου τῶν γυναικῶν, ἰδιοτροπίας, αἵτινες μόνον πέραν τῆς Κιτρίνης θαλάσσης δύνανται ἐπί τινα χρόνον νὰ χωνευθῶσι, δὲν εἶνε δυνατὸν δὲ νὰ ῥιζοβολήσωσιν εἰς τὰς θερμοκεφάλους γυναῖκας τοῦ πεπολιτισμένου τῆς Εὐρώπης κόσμου. Τοιαύταις ἰαπωνικαῖς ὀμβρέλλας βλέπομεν νὰ φέρωσιν αἱ κυρίαι εἰς τοὺς περιπάτους τῶν παραθαλασσίων καὶ ἰαματικῶν λουτρῶν καὶ τῶν ἄλλων ἐξοχικῶν πόλεων, ὅπου τὸ ἀφρόγαλα τῆς εὐρωπαϊκῆς ἀριστοκρατίας μεταβαίνει ἀνὰ πᾶν θέρος οὐχὶ πρὸς ἀναψυχὴν καὶ βελτίωσιν τοῦ ὑπὸ τῶν γερμανικῶν ἐξάψεων ἐξηντλημένου καὶ κεκμηκότος νευρικοῦ του συστήματος, ἀλλὰ μᾶλλον χάριν ποικιλίας καὶ ἀλλαγῆς τῶν διασκεδάσεών του. Ἡ θερινὴ θέρμη πρὸς τούτοις φαίνεται, ὅτι παρεκίνησε ὄχι μόνον τὰς ἁβροδιαίτους κυρίας νὰ μεταμορφώσωσιν ἐπὶ τὸ ἰαπωνικώτερον ἢ κινεζικώτερον τὰς ὀμβρέλλας των, ἀλλὰ καὶ ἀγγλίδας τινάς, ἐμπείρους θεραπαίνας τοῦ Συρμοῦ, ν' ἀνατρέξωσιν εἰς πολὺ πα-

λαιὰν ἐποχὴν πρὸς ἐφεύρεσιν, ἢ μᾶλλον πρὸς ἀνάστασιν, εἴδους τινὸς ἱματισμοῦ, τὸ ὁποῖον αὐταὶ μὲν ὀνομάζουσιν „ἀγαλματοῦδες", ἡμεῖς δὲ ἀποροῦμεν πῶς νὰ τὸ χαρακτηρίσωμεν. Ἡ λέξις *ἄγαλμα* ἀρκεῖ ἐκ τῶν προτέρων νὰ μᾶς πείσῃ, ὅτι ἐνταῦθα δὲν πρόκειται περὶ ἄλλου τινός, παρὰ περὶ ἀναστάσεως ἑλληνικοῦ τινος ἱματίου, καὶ διὰ τοῦτο ἡμεῖς, ὡς ἕλληνες, χάριτας ὀφείλομεν τοῦλάχιστον νὰ ὁμολογήσωμεν ταῖς ῥαπτρίαις τῆς βασιλίσσης Βικτωρίας Νίκολο, αἵτινες συνέλαβον πρῶται τὴν ἑλληνοπρεπῆ ταύτην συρμικὴν ἀπόφασιν. Αἱ περίφημαι αὗται τοῦ Λονδίνου *μοδίστραι* διὰ τῆς ὑπ' αὐτῶν εἰσηγουμένης καινοπρεποῦς, ἢ μᾶλλον ἀρχαιοπρεπους, στολῆς θέλουν νὰ παραστήσουν πῶς εἰς τὰς ὑλιστικωτάτας ἡμέρας μας αἱ κομψευόμεναι καὶ ἀληθῶς περικαλλεῖς γυναῖκες δύνανται νὰ ἐνδύσωσι τὰ ἁβρά των μέλη διὰ στολῆς ἀφ' ἑνὸς μὲν ὁμοιοτάτης πρὸς ἐκείνην, δι' ἧς αἱ ἀρχαῖαι Ἑλληνίδες ἐπειρῶντο νὰ μὴ καλύπτωσι καθ' ὁλοκληρίαν τὰ αἰθέρι θέλγητρά των, ἀφ' ἑτέρου δὲ μὴ παρεκκλινούσης ἀπὸ τὴν ἐπικρατοῦσαν συρμικὴν καλαισθησίαν, ἥτις παραδόξως ἀρχίζει ἀπό τινος νὰ καταδικάζῃ εἰς ἀειφυγίαν πᾶσαν τάσιν πρὸς ἐκκεντρικότητα. Μεθ' ὅλα ταῦτα ὅμως, ἂς μὴ πλανώμεθα· ἂς μὴ νομίζωμεν, ὅτι θὰ συγκατατεθῶσιν αἱ φιλάρεσκοι γαλλίδες καὶ ἰδίᾳ αἱ σεμνότυφοι ἀγγλίδες νὰ φορέσωσιν ὅ,τι ἐνεδύοντο μεθ' ἁπλότητος καὶ ἀφελείας καὶ ἀμιμήτου χάριτος αἱ περικαλλεῖς κόραι τῶν ἀθανάτων προγόνων μας. Ἀπ' ἐναντίας, ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὸν ἱματισμὸν πλησιάζει νὰ πραγματοποιηθῇ τὸ λόγιον τοῦ Ξέρξου, ἀναφωνήσαντος ἔν τινι τῶν κρισιμωτέρων στιγμῶν τοῦ βίου του „αἱ μὲν γυναῖκες ἔγιναν ἄνδρες, οἱ δὲ ἄνδρες γυναῖκες!" Αἱ γυναῖκες ἤρχισαν νὰ φέρωσιν ἀνδρικὰ ἐνδύματα, οἱ δὲ ἄνδρες ὁλονὲν ἐκθηλύνονται καὶ ἀποχαυνοῦνται. Τὸ πρᾶγμα ὅμως δὲν γίνεται διὰ μιᾶς καὶ ἐξ ἀπροόπτου, ὡς ἤθελεν εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ὑποθέσει ὁ εὔπιστος καὶ ἀφελὴς ἀναγνώστης, ἀλλὰ βαθμηδὸν καὶ κατ' ὀλίγον. Καὶ ἐν πρώτοις ἡ ἀρχὴ ἐγένετο ἀπὸ τῶν περιστηθίων, τὰ ὁποῖα αἱ φιλαρεσκώτεραι τῶν γυναικῶν οὔτε κἂν καταδέχονται νὰ τὰ ἴδωσιν, ἂν δὲν ὁμοιάζωσι καθ' ὁλοκληρίαν πρὸς τὸ τῶν ἀνδρῶν. Αἱ πλεῖσται αὐτῶν μάλιστα παραγγέλλουσιν εἰς τοὺς ῥάπτας των λευκὸ μὲν *γελέκια* διὰ τὰς ἐπισκέψεις, χρωματιστὰ δὲ καὶ μεταξωτὰ διὰ τὰς λοιπὰς ἡμέρας καὶ χρυσοῦφαντα διὰ τὰς κυριακὸς καὶ τὰς ἐπισήμους ἑορτάς.

Ἐν ᾧ δ' ἀφ' ἑνὸς αἱ γυναῖκες οἰκειοποιοῦνται τὰ ἀνδρικὰ περιστήθια καὶ περιλαίμια, ἀφ' ἑτέρου βλέπομεν τοὺς σημερινοὺς κομψευομένους νεανίας μὴ ἐννοοῦντας ν' ἀφήσωσι τὴν γυναικείαν φιλαρέσκειαν, μεθ' ἧς ἐνδύονται. Εἰς τοὺς Παρισίους μάλιστα λέγεται, ὅτι τὸν προσεχῆ χειμῶνα κατὰ τὰς ἐπισήμους ἐπισκέψεις καὶ τὰς συναναστροφὰς οἱ νέοι θὰ φορῶσι μεταξωτὰ ἐνδύματα. Ὅταν πέρυσιν οἱ *ὑπερκομψευόμενοι* οὗτοι εἶχον παραδεχθῆ τὸν νεωτερισμὸν τοῦ νὰ κοσμῶσι τὰς χειρίδας καὶ τὰ περιλαίμια τῶν μαύρων *φράκων* των μὲ σειρὰν ἴων καὶ κρίνων, καὶ αὐταὶ αἱ ἁβρότεραι καὶ αἰσθηματικώτεραι τῶν κυριῶν ἐν Παρισίοις εἶχον εἰπεῖ, ὅτι ἡ ἀνδρικὴ νεολαία κινδυνεύει νὰ ἐκθηλυνθῇ ὑπὲρ τὸ δέον, ἀλλὰ τί θὰ εἴπωσιν ὅμως τώρα, βλέπουσαι τοὺς νέους νὰ περιφέρωνται ἐντὸς λεπτοφυεστάτων μεταξωτῶν ὑφασμάτων καὶ νὰ στολίζωνται διὰ τῶν μᾶλλον ἐκλεκτῶν τριχάπτων; Ἀλλ' ἂς ἀφήσωμεν τὰς ὑπερβολικὰς ταύτας ἰδιοτροπίας, ἀφ' ὧν εὐχόμεθα αἱ ἑλληνίδες γυναῖκες νὰ ᾖνε πάντοτε ἀπηλλαγμέναι, καὶ ἂς ὑποδείξωμεν ἐνταῦθα τὴν κυριωτέραν συρμικὴν μεταρρύθμισιν τῆς ἐποχῆς ταύτης. Πολὺ ὡραῖον καὶ σὺν τῇ μεγάλῃ του ἁπλότητι πολλὴν τὴν κομψοπρέπειαν ἔχον ἔνδυμα διὰ τὰς θερινὰς ἡμέρας εἶνε τὸ ὑπὸ τῆς σημερινῆς συρμικῆς ἡμῶν εἰκόνος παριστανόμενον, ὅπερ ἀποτελεῖται ἐξ ἐριούχου ὑφάσματος étamine, ἔχοντος χρῶμα λευκοκίτρινον ἢ ὑπέρυθρον καὶ παρυφασμένου διὰ ποικιλοχρόων *γαλονίων* ἐκ κασιμιρίου. Ὑπεράνω τῆς μεταξωτῆς ἐσθῆτος ἐξαπλοῦται πλατὺ καὶ εὐρείας ἔχον τὰς πτυχὰς Volant ἐξ étamine, ἀπὸ δὲ τοῦ ἀριστεροῦ ἰσχίου κατέρχονται δύο πλατεῖαι λωρίδες ἐκ κασιμιρίου μέχρι τῆς ἄκρας τῆς ἐσθῆτος, αἵτινες τρόπον τινὰ συνδέουσι τὸ πρόσθιον καὶ ὀπίσθιον μέρος αὐτῆς. Τὰς λοιπὰς λεπτομερείας δεικνύει ἡ μικρὰ ἡμῶν εἰκών, θὰ συμπληρώσῃ δὲ ὁ ὀξυδερκὴς ὀφθαλμὸς τῶν ἀναγνωστριῶν μας, πρὸς τὰς ὁποίας ὑποσχόμεθα ἐγκαίρως νὰ μεταδώσωμεν καὶ ἄλλας, μᾶλλον ἐνδιαφερούσας καὶ περιέργους, συρμικὰς πληροφορίας.

Κ. κ. Τ. Γ. Κ. καὶ Συντρ. εἰς Κέρκυραν. Εὐχαριστοῦμεν. Ἐκτελοῦμεν τὴν παραγγελίαν Σας. Προσεχῶς καὶ ἐπιστολήν. — κ. Α. Γ. Α. εἰς Ἀρμαβήριον. Ἐλήφθη, προηγηθείσης ἐπιστολῆς. — Herrn C. B. in Athen. Einverstanden. Ihr gefl. Auftrag wird ausgeführt. — κ. Π. Σ. εἰς Ἀλεξάνδρειαν. Θὰ πράξωμεν τὰ δέοντα. — κ. Α. Κ. εἰς Ἀθήνας. Κατὰ τὴν παραγγελίαν Σας ἀπεσταλη ἤδη τὸ ζητούμενον. — κ. Α. Γ. Μ. εἰς Φιλιππούπολιν. Ἐλήφθη. Προσεχῶς θὰ σᾶς γράψωμεν. — κ. Κ. Θ. Ζ. εἰς Βηρυττόν. Σᾶς συνιστῶμεν τὸ κατάστημα τοῦ ἐνταῦθα κ. Ι. Δ. Νεράντζη, τὸ ὁποῖον ἀναλαμβάνει καὶ ἐκτελεῖ τοιαύτας ἐργασίας μετὰ πάσης τῆς δυνατῆς φιλοκαλίας καὶ ἀκριβείας. Περὶ τοῦ τὴν ἑλληνικὴν φιλοπονίαν καὶ νοημοσύνην τιμῶντος καθιδρύματος τούτου γράφομεν σημειώσεις τινὰς ἐν τοῖς „Ποικίλοις" τοῦ παρόντος φυλλαδίου. — *Ἐθνολόγῳ* εἰς Μασσαλίαν. Οἱ Γάλλοι πίνουν περισσότερον οἶνον παρ' ὅσον οἱ Γερμανοὶ ζῦθον. Ἐν Γαλλίᾳ ἡ ἐτησία κατανάλωσις οἴνου εἶνε 108 λίτραι κατὰ κεφαλήν, ἐν ᾧ ἐν Γερμανίᾳ ἡ τοῦ ζύθου μόλις ὑπερβαίνει τὰς 85 λίτρας. — κ. Ι. Η. εἰς Βιτώλια. Σχεδὸν ἀδύνατον. Τῆς λεγομ. γραφολογίας τὸ ζήτημα εἶνε ἀνεξάντλητον, ὑπὸ τὰς παρούσας δὲ περιστάσεις ἀκατάλληλος ἡ ἐξέτασις αὐτοῦ ἐν τῷ ἡμετέρῳ περιοδικῷ. Οἱ Γερμανοὶ καὶ τὸ θέμα τοῦτο ἐμελέτησαν ἐπισταμένως, καὶ πολλὰ τῶν περιοδικῶν των δημοσιεύουσιν ἑκάστοτε ἀξιολόγους γραφολογικὰς πραγματείας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ. — Γουσταῦος Ἔϊχταλ. — Περὶ γυναικείας καλλονῆς. — Οἱ ψευδοϊατροὶ καὶ ἡ φιλοποσία. — Ἡ πανηγυρικὴ ἔκθεσις τῶν τεχνῶν ἐν Βερολίνῳ (συνέχεια). — Ἡ Ἐπαΐτις (Διήγημα). — Τὸ δαιμόνιον, ποίημα ὑπὸ Κλέωνος Ῥαγκαβῆ. — Μία πάλη μεταξὺ θώρακος καὶ τηλεβόλου, μετὰ δύο εἰκόνων. — Πινακοθήκη, ἤτοι ἑρμηνεία τῶν εἰκόνων. — Ποικίλα. (Βαρύτιμα μουσικὰ ὄργανα. — Μέτρα Αὐστρίας κατὰ τῶν ἐφημερίδων. — Τὰ βιβλία ἐν Ἀγγλίᾳ. — Οἱ μετανάσται τῆς Γερμανίας. — Λαὸς ἄνευ ἀριθμητικῆς. — Περὶ χρώματος καὶ ποιοῦ τῶν τριχῶν τῆς κεφαλῆς. — Ὁ ῥῶσσος ζωγράφος Βερεσάγιν). — Βιομηχανία καὶ ἐμπόριον. (Τὸ ἐν Λειψίᾳ Ἑλληνικὸν πολυχρωμολιθογραφεῖον τοῦ Ι. Δ. Νεράντζη. — Τελειότης πυρίτιδος. — Τὸ ἐν Βιέννῃ Κεντρικὸν μουσεῖον τοῦ Ἐμπορίου. — Ὀπισθοδρόμησις τῆς γαλλικῆς βιομηχανίας). — Ἡ συρμικὴ κατάστασις, μετὰ εἰκόνος. — Μικρὰ Ἀλληλογραφία.

ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ. Γουσταῦος Ἔϊχταλ, ἐκ παρισινῆς φωτογραφίας (ἐν σελ. 193). — Ἡ κολυμβητικὴ ἐν Βενετίᾳ, εἰκὼν τοῦ κ. Γ. Κράῦ (ἐν σελ. 196—197). — Ὁ Ἄτταλος προσφέρων θυσίας τῇ Ἀθηνᾷ. Ἐκ τῆς ἐν Βερολίνῳ καλλιτεχνικῆς Ἐκθέσεως (ἐν σελ. 201).

Ἐκδότης Π. Δ. ΖΥΓΟΥΡΗΣ.

Τύποις Bär & Hermann, *ἐν Λειψίᾳ*. — *Χάρτης ἐκ τῆς* Neue Papiermanufactur *ἐν Σταμβούργῳ*. — *Μελάνη* Frey & Sening, *ἐν Λειψίᾳ*.